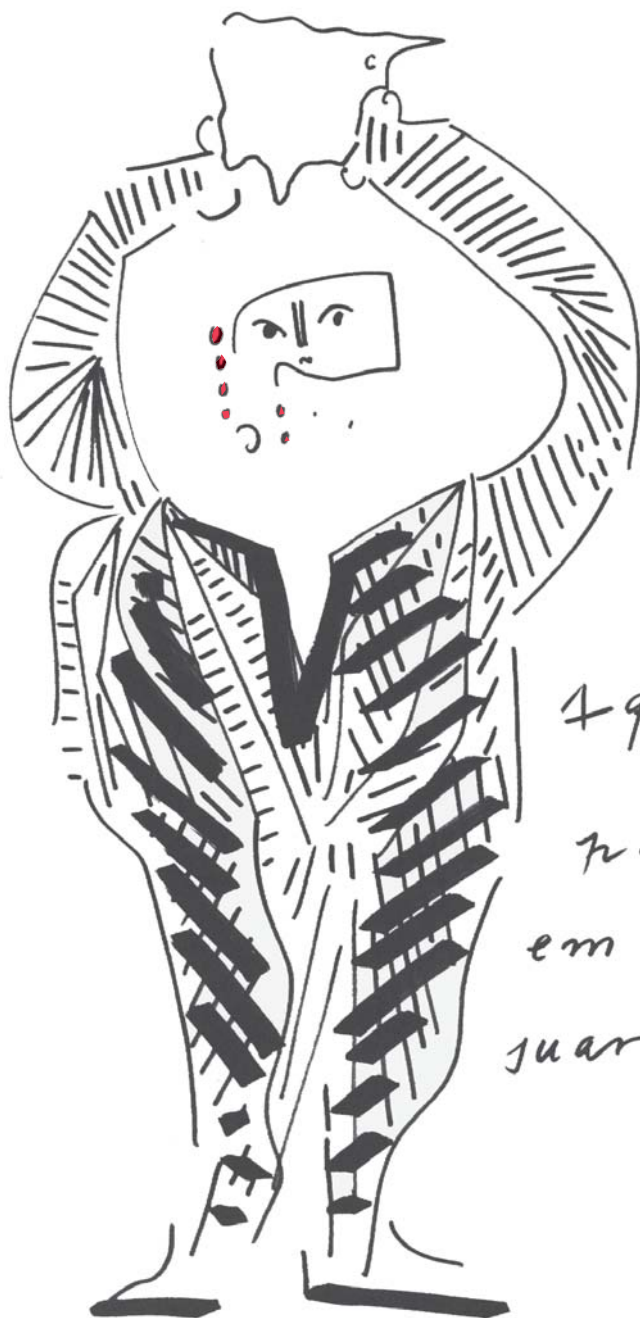

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 268, setembre del 2009

*Aquest
raís
em fa
juar sang.*

MASNOVINA

RELOTGERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

Descomptes especials d'aniversari

Plata Pura

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina.com - www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

PORTES AUTOMÀTIQUES I MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissors
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 · 93 540 72 40 (Hores convingudes) · El Masnou
P. Buvisa. C/ Indústria 14 · 93 555 93 88 · Teià

www.automatismesenric.com

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Murray - Esteve Pujol

Portada: De Joan Comellas

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim OFRENA FLORAL DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

Divendres

11 de setembre de
2009, a les 11.30,

Ofrena Floral a la plaça
de l'11 de Setembre

La Coral Xabec hi participarà amb el Cant dels Segadors i altres cançons patriòtiques.

Tots els socis i simpatitzants de Gent del Masnou hi sou convidats.

Editorial

TORNEM A COMENÇAR

El breu parèntesi d'estiu ja és a les acaballes i, amb més resignació que motivació, tornem a pujar al tren del dia a dia, que ens espera just allà on el vam deixar. L'entrada al setembre sempre ve a repèl; la calor encara és sufocant i la tornada a les tasques habituals es fa força feixuga. A la nostra vila, la canalla ja ensuma l'escola i acaba d'esgotar els darrers dies de vacances amb la sensació que han estat massa curtes; els pencaires, sant tornem-hi cap a la feina, si tenen la sort de no trobar les portes de l'empresa tancades; els aturats, comptant els mesos que els resten del subsidi; els jubilats exercint de mainaders del menuts que encara no han tomat a l'escola; i, als carrers, la maquinària frenètica de les obres s'ha tomat a posar en marxa per entrar en calçador el pla d'obres municipals (FEIL) finançat pel govern central, omplint de pols, soroll i incomoditats el veïnat, els comerços i els soferts cercadors de llocs on poder aparcar els vehicles. Tant de bo que tota aquesta guerra urbana arribi a bon port i hagi servit per millorar la qualitat de vida dels masnovins; el temps ho dirà. Mentrestant, ànims i tornem a començar.

LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

Al bell mig d'aquestes realitats properes i d'àmbit local, se'ns acostava la Diada Nacional de Catalunya, que enguany té una rellevància especial, atès el munt d'interrogants de significació política que l'emmarquen:

El finançament tan mal forjat que s'ha pactat i del qual, a hores d'ara, ningú no treu l'entrellat ni se sap si paliarà el dèficit fiscal crònic que ens ofega (com a mostra, vegeu el dibuix que il·lustra la portada d'aquest Butlletí, obra de Joan Comellas, datat l'any 1978, on l'artista ja feia evidents les difícils relacions amb Espanya).

La sentència del TC sobre l'Estatut de Catalunya, vergonyosament encara a l'aigüera, sotmesa a tota mena d'especulacions i pressions, que en fan augurar un desenllaç ben galdós, acabant d'allisar un Estatut que ja fou aprimat i ribotejat abans de ser aprovat pel Parlament de Catalunya i les Corts Espanyoles i referendat pel poble català.

La creixent onada de "desafecció" cap a l'estat espanyol, materialitzada en diverses entitats i associacions sobiranistes i en un nombre cada cop més considerable de persones que sense pertànyer a cap organització veuen com a única sortida la independència de Catalunya.

La convocatòria d'un referèndum sobre la independència de Catalunya a la població d'Arenys de Munt. Tot i el caràcter no vinculant, l'experiència pretén ser emulada per una seguit de poblacions, que ja s'hi han interessat per tal de polsar l'opinió dels seus vilatans, bo i exercint el dret de lliure expressió democràtica.

La proposta d'una manifestació multitudinària propiciada per Òmnium Cultural, secundada per diverses personalitats dels àmbits polític i social, entitats i grups polítics i sindicals, com un acte d'afirmació nacional i en protesta per la sentència pendent del TC sobre l'Estatut.

A la vista de tots aquests ingredients, sapiguem estar a l'alçada de les circumstàncies i celebrem una Diada responsable, plena de sentit de país.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	7
IN MEMORIAM <i>Josep Pujades Rossell</i>	10
AGRUPACIÓ SARFANISTA DEL MASNOU per Carme Profonosa	10
LES BOLES D'AGOST I EL BROU AL FOC per Joan Camps	11
VIATGE NOSTÀLGIC A LA CANTONADA DE CASA per J. Condeminas	12
RASCA I PICA per Ramon Serra	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Murray	14
EL MASNOU D'AHIR per Mercè i Immaculada Pujol	16
CRÒNIQUES per Joan Murray i Joaquim Masoliver	17
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero	19
LA TIA TERESA per Joan Maresma Duran	20
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	21
GAIREBÉ TOT AIXO ÉS VERITAT per Carles Maristany	22
UN ALTRE CIM EL PUIGMAL per Jaume Boadella	24
PETIT DICIONARI de Joan Comellas	26
GENT DEL MASNOU INFORMA	27
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol	27
ARRAN DE SÒL per Plèdebut	30
LA CUINA DE L'ANTONIA per El Cullerot	30
SÍMBOLS DE CATALUNYA	32

CAN BASOMBA

100 anys

1909 2009

El besavi Jaume Basomba, primigeni del negoci familiar. Sovint quan pensem en el temps passat recordem fets, persones, llocs, etc. Aquells dies, aquells anys, aquelles sensacions són els pilars del nostre futur. Un segle és important per a una persona, institució o negoci i també per a una idea. Hi ha empreses familiars que continuen i potser ens preguntem quina és la fórmula? Jo diria que sem-

pre és la mateixa: il·lusió, fidelitat i treball.

Quan pensem en els cistells, aquí al Masnou, veiem la botiga de can Basomba. Al Camí Ral, primer en un lloc, després en un altre. Si voleu recordar qui els venia, primer el besavi, després la filla, més tard el nét i sa dona i ara els besnéts; tots ells diferents però iguals amb la mateixa idea, il·lusió, fidelitat i capacitat de treball.

La Teresa i en Xavi, que són els qui porten ara el negoci, han après d'en Jaume i la Rosa, que ja havien après dels seus anteriors, però tots i cadascun han anat innovant i això fa que qual-sevol projecte es vagi enriquint constantment. En

La Maria amb en Jaume a la botiga a primers dels anys 60

La Rosa i en Xavi davant la botiga a Prat de la riba 47 amb la loteria de Nadal abans de repartir-la.

definitiva és el que hi veiem actualment a Can Basomba; un establiment que et deixa bocabadat. Uns aparadors magnífics, uns productes originals i sorprenents i una atenció al client de primera. Si hi aneu a fer un cop d'ull, segur que hi trobareu allò que busqueu; i, si no, quelcom que s'hi assembli o canviareu

d'idea, potse un altre cosa cosa, que serà molt millor. Ara han fet 100 anys i, com és lògic, ho han celebrat a bombo i platerets. Tot el Masnou ja sap que l'any que ve faran 101 anys. Diuen que els números cap-i-cua porten sort; segur que els clients i amics els desitgen tots els bons auguris del món.

Moltes felicitats

Una petita mostra fotogràfica del dia de la celebració, el passat 25 de juliol. *Fotografies de Gerard Poch*

L'auca de Can Basomba

Amants sempre de la tradició i la cultura popular, a tots els assistents a la festa de celebració els obsequiaren amb una rajola de ceràmica, que és la que encapçala el reportatge, i una auca que explica la seva història a manera de versets i rodolins tal com feien antigament els joglars per explicar contes i fets a les places i mercats. Llegim què és el que ens diuen.

Cap a l'any 1909 en Basomba arribà al Masnou.

Tan bon punt hi va arribar a Sant Agustí s'instal·là

¶ent els coves i cistells no li queien els anells.

Va canviar molts cops de casa, era inquiet, de bona raça.

¶ui dia passa any empeny, anava bé fer cistells.

Amb la Matilde Marcè es va dir: M'hi casaré

Tinqueren dos fills i una filla La noia es va dir Maria.

Ben aviat va saber què era ser botiguer.

L'Esteve, xicot ben plantat, el cor li tenia robat.

Per fi es varen casar i al Camí Real instal·lar.

Ell hi va posar un taller de bicicletes, primer.

De mica en mica canviaren, també cotxes hi arreglaren.

Al costat, just a la dreta, hi havia la botigueta.

De llavors ençà, tomba i tomba, no hem parat, a can Basomba

Hem tornat d'allà on venia, ja fa molts anys la Maria.

Avui en Jaume i la Rosa i els seus fills Teresa i Xavi amb molta satisfacció Continuen la tradició.

¶s volen donar les gràcies per haver-nos fet costat, amb l'Auca de can Basomba que amb molt de goig us hem explicat.

25 de juliol de 2009

Publireportatge Taller de Publicitat

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Setembre 2009

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Viayna C
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Aymar
6	diumenge	Aymar
7	dilluns	Viayna C
8	dimarts	Aymar
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Ocata
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Viayna C
13	diumenge	Viayna C
14	dilluns	Riera
15	dimarts	Dominguez
16	dimecres	Aymar
17	dijous	Ocata
18	divendres	Viayna C
19	dissabte	Fàbregas
20	diumenge	Fàbregas
21	dilluns	Dominguez
22	dimarts	Aymar
23	dimecres	Ocata
24	dijous	Riera
25	divendres	Fàbregas
26	dissabte	Riera
27	diumenge	Riera
28	dilluns	Aymar

29	dimarts	Ocata
30	dimecres	Riera

Octubre 09

1	dijous	Fàbregas
2	divendres	Viayna C
3	dissabte	Dominguez
4	diumenge	Dominguez
5	dilluns	Ocata
6	dimarts	Riera
7	dimecres	Aymar
8	dijous	Viayna C
9	divendres	Dominguez
10	dissabte	Fàbregas
11	diumenge	Fàbregas
12	dilluns	Fàbregas
13	dimarts	Aymar
14	dimecres	Viayna C
15	dijous	Dominguez
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Ocata
18	diumenge	Ocata
19	dissabte	Fàbregas

DIADA

M. de Déu
del Pilar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

no crec fantàstica a solament amb un autor ratificat amb aquestes cola amb

h o ù s t i A o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

VICENÇ

La teva partida ha estat inesperada i sobtada. Tot-hom qui t'estimava ha perdut un trosset d'ell mateix. Suposo que, com tots, tenies les teves contradiccions, els teus problemes, les teves cabòries; però el que vertaderament era envejable de tu era que no ho encomanaves. Sempre disposat a arrencar l'alegria dels altres era com el teu repte diari; mostrar-te content i fer que la gent se sentís bé al teu costat. Feia 51 anys que érem cosins i havíem passat bons moments, sobretot quan érem petits; després, més tard, ja no compartíem tantes estones, però sempre era agradable de trobar-te i fer-la petar. Has deixat molta gent orfe de tu, molta gent que t'enyorà i que et trobarà a faltar; segur, però, que, si ens poguessis parlar, encara en feries un acudit de tot plegat i junts ens en riuríem.

Amic, la vida no és plana; començo a veure que quasi sempre fa pujada i que no se sap mai què hi ha darrere la carena; però al tros que hem caminat junts he après que **cal** veure sempre, de la vida, el seu somriure.

A reveure, Vicenç, i gràcies per tot.

Un company de viatge

BÚSTIA OBERTA FE D'ERRATES

En la Secció de Bústia Oberta corresponent al Butlletí número 267, mesos de juliol i agost d'enguany, es va publicar una carta amb el títol: "LES DENÚNCIES DEL MASNOU", signada amb el pseudònim "Un masnoví com qualsevol altre". En l'esmentada carta l'autor comunicava als lectors la creació d'una pàgina web, a la qual ens convidava a entrar. Per errada involuntària (el fullet d'impremta!) no va aparèixer transcrita l'esmentada pàgina web, per la qual cosa, bo i pregant disculpes a l'autor, la reproduïm a continuació:

La Redacció

LES DENÚNCIES DEL MASNOU

Últimament no parem de veure com la grua municipal va sempre carregada amb algun vehicle que han aparcat de forma incorrecta; però em fa la sensació que l'argument que posen per a la retirada del vehicle no és de bon tros el que ells compleixen, i m'explicaré.

És ben sabut que moltes de les nostres voreres compten amb una baixada adaptada per a qui porta cotxet de nen, per als minusvàlids, per a la gent gran, etc., i és de llei defensar aquesta mobilitat a la nostra vila, ja que tots ens en beneficiem. Però és aquí on em crida l'atenció el que em sembla una doble mesura utilitzada

pel nostre Consistori: ells s'enduen els vehicles que estan mal aparcats i que entorpeixen el pas dels vilatans abans esmentats, però malauradament no podem dir que ells pregonin amb l'exemple.

I com que penso que una imatge val més que mil paraules, he creat la següent pàgina web:

www.lesdenuncies delmasnou.com

Us convido a entrar-hi.

Per cert, allò de la caserna, que ens està costant tants diners del poble: vergonyós.

Ben atentament,

Un masnoví com
qualsevol altre

T'HO EXPLICO, MARIA.

Maria, he llegit amb molt d'interès la teva carta on manifestes que voldries fer de missatgera. Ja que jo hi sóc dins aquesta professió, em complau el fet de saber que és un treball que et crida l'atenció. Si ho desitges, puc posar-te en llista d'espera per a pròximes vacants; estaré encantada de fer-ho. De totes maneres, i perquè no hi hagi malentesos, em sento obligada a aclarir-te algunes coses que considero que són primordials.

Entenc que allò que t'atrau d'aquest treball sigui, bàsicament, el seu considerable sou. Però no és aquesta una realitat. Aquesta generosa donació de 51000 (cinquanta-un mil) euros anuals per al servei de missatgeria tan sols la dóna el nostre excel·lentíssim Ajuntament; la qual cosa em fa pensar que l'empresa que fa aquests serveis li deu besar els peus cada dia. T'explico que amb l'antiga administració i durant 20 anys

(vint), MISSATGERS EL MASNOU va realitzar tota la missatgeria, TOTA, d'aquest Ajuntament. L'últim any, 2003, vam facturar exactament 6.867,43 euros (sis mil vuit-cents seixanta-set euros amb quaranta-tres cèntims). I se'ns va pagar amb un preu just i de mercat pel servei. Ni se'ns va regalar res, ni se'ns va treure res. L'actual equip de govern, en sis anys, ha multiplicat el preu del servei per 750 (SET-CENTS CINQUANTA). Ni el doble, ni el triple, no. Per SET-CENTS CINQUANTA. Això en un moment en què totes les contractacions s'estan renegociant a la baixa per les circumstàncies, que tots coneixem, de la crisi. I en un moment, a més a més, en què moltes documentacions que abans s'havien de tramitar "a mà", actualment es fan via Internet. Ho conec molt bé ja que porto 26 anys treballant amb altres ajuntaments de la zona i no tan sols no han doblat el pressupost del servei, sinó que alguns d'ells l'han rebaixat. Pot-ser, un cop has llegit aquests aclariments, ja no et sembli un treball tan atractiu, excepte que ho facis per a l'ajuntament del Masnou i, és clar, amb l'equip de govern que hores d'ara gestiona els nostres diners i els nostres interessos. Et ben asseguro que ningú més no et pagaria aquesta barbaritat tan generosa. Tant de bo fossin així d'esplèndids en moltes altres coses, començant per les necessitats de la gent gran de la nostra vila. Només aclarir, i perquè així consti, que en els 20 anys que MISSATGERS EL MASNOU va fer el servei de missatgeria del nostre Ajuntament, no va haver-hi cap incidència destacable. NI UNA SOLA EN 20 ANYS.

C U R S 2 0 0 9 - 2 0 1 0
LLAR D'INFANTS A PARTIR DELS 4 MESOS

Vailets Parc

Av. Gaietana, 50 Alella · Tel. 93 555 09 00
(darrere del camp de futbol del Masnou)

El Petit Vailet

c/. Ventura Gassol, 29 · El Masnou
Tel 93 555 57 11

- Programa específic per a cada edat, des dels 4 mesos als 3 anys
- Horari extens: de les 7'30 del matí a 18,30 de la tarda
- Transport a la porta de casa
- Cuina pròpia (papilles, triturats, règim, etc.)
- Servei psicopedagògic / escola de pares
- Personal titulat amb experiència
- Piscina pròpia
- Català i anglès
- Nou sistema d'estimulació precoç (G.Doman.)
- Gran jardí
- Audiovisual
- Ritme - iniciació a la música

**I el que és més important... el seu fill o filla hi
serà feliç!**

Vingui'ns a conèixer

PASSI PER L'ESCOLA I DEMANI EL LLIBRET INFORMATIU

Si es va defenestrar l'empresa que represento va ser per interessos que jo desconec... però que puc intuir. Per tant, Maria, si encara desitges ser missatgera, no dubtis a trucar-me perquè puguem petar la xerrada alhora que revisem el teu currículum.

Rosa Maria Robles Carro, responsable de MISSATGERS EL MASNOU

CEMENTIRI MUNICIPAL

Sr. President,
Aprofito l'oportunitat que vós em doneu per manifestar el meu disgust per la destrucció del patrimoni cultural del meu poble, EL MASNOU.

M'agradaria saber el nom de l'arquitecte que ha signat el permís d'obres d'ampliació del Cementiri Municipal. Un cementiri, que era un orgull per al nostre municipi i que està catalogat com a edifici INTEGRAL, que tenim un llibre publicat pel Patronat del Museu Municipal que ens parla d'un "MUSEU A L'AIRE LLIURE", fent referència al dit cementiri.

No és suficient permetre l'enderrocament de la majoria de cases amb anys d'història, i algunes de catalogades per la Generalitat, que fins i tot el cementiri, obra de l'arquitecte Miquel Garriga i Roca l'any 1869, també cal destrossar-lo?

L'excusa és que no hi ha lloc per enterrar més gent. En sentir coses com aquestes em poso a riure per no plorar, veient quina mena de responsables hi ha al nostre Ajuntament, tan poc sensibles que toleren coses com aquesta.

No es pot fer un nou

cementiri mancomunat amb els nostres veïns?

Segur que, si es consulta, hi ha més solucions.

Atentament,

M. Carme Giralt i Rosés

Membre del Patronat del
Museu Municipal

SR. ALCALDE ... I ARA QUÈ?

Han passat set mesos des de la primera carta i cinc des de la segona; i ara què al sector de Torrent Umbert? Tot segueix igual. Tan sols es va remoure un xic després d'aparèixer en aquesta secció de cartes les preguntes/denúncia; si no, potser ni això. Va passar la policia. Dos cops amb uniforme i un de paisà. La primera per al bàndol que paga, la segona per al que no, i la tercera no sé si per a un o per a tots dos.

A la primera va dir que feien com una enquesta (?). El que sé és que, a més de preguntar-me si era tal, em preguntaren l'edat. No vaig entendre què hi tenia a veure l'edat, però vaig respondre. Potser volen saber l'edat per veure si amb seixanta-quatre anys ja estic xaruc! Per si ja repapiejo! Per si *ringolo* perquè sí, per vell(?). Però per aquesta regla de tres, vós encara estaríeu pitjor, i encara esteu actiu i amb responsabilitats. O potser només ho fem els ciutadans de peu això?

La segona, per al sector *okupa*, per als fora de la llei, etc. (no hi afegixo cap més qualificatiu, ja que aquest "col·lectiu" en té molts més, i cap de bo, i potser encara em penjaríeu el mort i m'enviaríeu un nombrós escamot dels mossos). Només sé que, entre les preguntes que els feren, hi havia si tenien aigua, digue-

ren que no, i si tenien llum, digueren que sí (això no ho sabien?), i a més, la tenen barata del tot, mentre nosaltres la paguem i, si no ho fem, ens la tallen, la llum (no us penseu altra cosa).

La tercera visita, el policia de paisà, fou per informar que des d'aleshores farien rondes. Tot un detall!

I ara què, Il·lustríssim Sr. Alcalde? Doncs res, tot segueix igual. Els *okupes*, etc., etc., segueixen fent la seva, ja m'enteneu. Trafiquen, es barallen i tota la resta. I els veïns que paguem, no molestem, votem, etc., doncs com l'ase dels cops, i a més impotents.

I per més *inri*, un altre problema, el dels veïns marçans, els qui es treuen la merda de casa i la posen a la del veí, oh! i sense avisar manteniment. Si no vols haver d'aguantar un munt de trastos vells i bruts davant la teva finestra un o més dies, amb el consegüent perill que passi qualsevol brètol (que n'hi ha per donar i per vendre) i t'hi foti una burilla, doncs t'has de rascar la butxaca, telefònicament parlant, empenyarte, i a sobre encara sentir-te dir de tot per aquests incívics que van a la seva.

Bé, com veieu, tot va molt bé. Vivim en un poble brut, sorollós, incívic, amb forts impostos, amb obres faraòniques (i lletges, però de disseny), amb un munt de funcionaris i, apa, a esperar les properes eleccions, que tant si votem com si no sortireu igual, o fareu algun pacte per sortir, o pujarà un altre que farà el mateix, i el poble calla i paga, que les lleis estan així, ja que les feu vosaltres, els polítics de més amunt. Bé, les lleis

municipals sí que les feu, ja es veu, perquè us les feu a mida, no a la del poble.

No m'acomiedo, no, ja que, per desgràcia, i sense buscar tres peus al gat, hi hauré de tornar.

Joan

EPI, SENYOR CAMPS:

Llegeixo tots els butlletins mensuals de la casa i, per tant, les seves ambiciosos col·laboracions. Sovint hi estic d'acord en alguns aspectes, però al darrer cas vaig "ensopegar": es tracta del tractament que doneu als nostres eurodiputats, quant a funcions i compensacions.

No són 13.000 euros al mes sinó menys de la meitat, exagereu en un 100%. Ah, i no hi ha la pensió que vos xifreu en 5 anys..., no se sap el perquè ni d'on vós heu tret això (aquí l'error és infinit...!).

Em sembla una compensació proporcionada per a professionals amb bona qualificació que han de deixar les seves ocupacions actuals i que al termini del seu mandat hauran de tornar-hi amb "pèrdua de peu". La iconoclàstia, Sr. Camps, té un límit, encara que sigui pràctica habitual —vers tots els poders— a casa nostra; ara, deu ser l'anarcoide que cada català porta dins seu?

Cinto Ros Ombravella

Economista i soci de
Gent del Masnou

GRÀCIES SR. ALCALDE

Sr. Alcalde,
Els vilatans agrairíem que ens expliqués per què ens va enviar cartes afirmant que vetllaria perquè aquest estiu no hi hagués actes incívics a la platja i es respectés el descans dels

veïns.
Pensem que s'estava bur-
lant de nosaltres perquè en
aquells moments ja sabia
que la guingueta tornaria a
obrir com cada any. I, com
cada any, continua fent-
nos-ho passar fatal amb els
seus espectacles i amb els
seus clients, que fan un
soroll infernal mentre mal-

meten el poc que queda del
passeig de què els vilatans
voldríem gaudir.
Per culpa seva, Sr. Alcalde,
ens veiem obligats, els qui
podem, a marxar del poble
i, els qui no podem, a fer-
nos fotre.

Gràcies, Sr. Alcalde!

Valdeperas

In memòriam

Josep Pujadas i Rossell

El passat 9 de juliol, a l'edat de 89 anys, ens deixà el bon amic i col·laborador de Gent del Masnou, Josep Pujadas i Rossell, masnoví de soca-rel i soci de l'entitat des dels inicis de la nostra singladura.

Durant molt de temps i mentre el seu estat de salut li ho permeté, col·laborà desinteressadament en les funcions de guarda del local social, servei en què molts el tindrem present per la seva natural amabilitat i bona disposició.

En Josep era fill del qui fou insigne poeta masnoví, Josep Pujadas i Truch, del qual, sens dubte, havia heretat la sensibilitat i estimació per la nostra vila i per Catalunya.

Des d'aquestes línies ens afegim a les nombroses mostres de condol adreçades a tots els seus estimats, que l'han acompanyat fins el darrer moment.

A l'hora trista del seu comiat, considerem molt adient reproduir la poesia, obra del seu pare, que amb molt d'encert figurava en el recordatori que es distribuï als nombrosos assistents a les exèquies celebrades a la parròquia de Sant Pere. És un cant a l'esperança des dels ulls de la fe:

*Mai més, vol dir no rebre tes besades,
ni oir ta fresca veu, ni tes cançons,
ni tornar amb amor tes abraçades,
ni veure't, ni gaudir amb tes il·lusions.*

*Però quan la dolor: –Mai més!– em crida,
ve la fe per dir-me amorosida:
Calma, fill, t'enyorança i ton recel.
És curta i passatgera aquesta vida.
Mai més, no; no t'ho creguis... Fins al cell!*

Amic Josep, units amb l'esperit d'aquesta poesia, et diem:
A reveure!

La Junta Directiva

Presentació del cava de l'Agrupació Sardanista del Masnou

Per Carme Pruñonosa i Amador

L'Agrupació Sardanista del Masnou, el dia 22 d'agost va fer un sopar sardanista, la presentació del seu cava amb xapa inclosa, ballada de sardanes amb la Cobla Premià i ball de revetlla amb mitjans mecànics, tot això a la Plaça d'Ocata, a partir de les 9 del vespre. En el sopar vam ser cent quinze persones entre socis, amics i entitats sardanistes d'altres pobles veïns, com ara Amics de Premià de Mar, Amics de Vilassar de Mar, Amics de Vilassar de Dalt, Amics de Tiana, Amics de Tàrraga (Lleida), Amics de l'Ideal d'en Clave de les Roquetes, Amics de l'Hospitalet, entre d'altres. El sopar va anar a càrrec del Restaurant El Tastet, i el cava de l'agrupació es va vendre com l'aigua!

Recordeu que la propera ballada serà la de la **DIADA, al dia 10 de setembre a les 10 del vespre a la Plaça d'Ocata amb la Cobla Marinada!**

També seguirem venent al CAVA amb l'escut de l'agrupació a la xapa. Venda del cava: al local de l'agrupació a la Plaça d'Ocata, 8, en el transcurs de la ballada del dia 10 de setembre.

El curset de l'ensenyament de sardanes per a petits i grans començarà a partir del 16 de setembre, cada dimecres a les 8 i a les 9 del vespre per aprendre a comptar i repartir. Us hi esperem a tots!

Visca la Sardana!

LES BOLES D'AGOST I EL BROU AL FOC

Per Joan Camps i Ortiz

Imaginava que el parèntesi que ha aconsellat no editar aquest butlletí el mes d'agost acumularia un reguitzell de notícies que em permetrien, si no entretenir, evitar que els lectors i lectores que fidelment o esporàdicament fan una ullada a aquesta pàgina, no s'avorriessin. Doncs no ha sigut així! Estic davant la pantalla de l'ordinador en blanc i fent una escanejada mental de tot el que ha estat notícia des del dia 20 de juny, quan tancava el meu article anterior, fins avui, 14 d'agost, que m'imposo dir-hi la meua per a l'edició de setembre, i no trobo un punt d'inspiració que no sigui reiteratiu, pesat, demagògic, falsari, pedant, sospitós, interessat, soporífic o electoralista.

Reconec que les meves fonts d'informació no són de les privilegiades, quasi totes provenen de fer zàp-ping, una acumulació de flaixos extrets de les emissores de TV que conformen aquest andròmina amenaçant del TDT, que, o te'l compres o et desconnectem! També de la TV del Plus: o pagues o no el veus! I de l'Imagenio: home, si ja tens el fix, el mòbil i l'ADSL de Telefónica, per quatre duros més que costa, per què no has de tenir la TV per cable?

En suma, quasi mil i un canals, que, si no t'interessa el cinema americà ni els documentals del National Geographic, pots escollir les interminables falques de publicitat, la propaganda electoral, el proselitisme religiós, la venda ambulante i poca cosa més, excepció dels nous i nombrosos canals escurabutxaques, que a cop d'ull semblen el *tocomocho* d'última generació tecnològica: uns programes on una noia quasi vestida i aparentment curta de gambals proposa una pregunta per a idiotes amb premi de milers d'euros; així incita els incauts perquè truquin i es quedin penjats al telèfon i, enlloc de premi en milers d'euros per saber la solució, acaben endeutant-se a la factura del telèfon de tot allò que no tenen.

Ai!, me n'oblidava: no us perdeu la

mitja dotzena de canals que des de l'altiplà es passen el dia i la nit de tertúlia pregonant les virtuts dels catalans. Tan bé que ho feia Federico Jiménez Losantos des de la COPE i ara aquests copions de M, en voler emular el mestre, han entrat en la cursa: a veure qui la diu més grossa! Ja sabeu, espanyols: parlar bé de Catalunya és perillós: hom pot perdre unes eleccions, vet aquí el vostre dilema!

Com que no hi havia prou canals de TV, el 13 d'agost el govern ha muntat un Consell de Ministres extraordinari per donar llum verda al TDT de pagament, quina urgència! Tots sabem que no hi ha mes millor que l'agost per fer l'agost. En política, l'agost és el mes per engaltar-se un fusell de mira telescòpica i tirant amb bala contradecretar els badocs aliens a la informació privilegiada que ara malviuen amb el poder perdut a la corda de l'oposició. La bona notícia és que el futbol serà el motor principal d'aquesta modalitat de pagar per mirar. La mala notícia és insignificant, pura anècdota: els disset milions de descodificadors de TDT que hem comprat de bona fe i les presses que ens donaven per no quedar desconnectats no tindran cap utilitat per a aquesta nova modalitat de veure TV passant per caixa.

La broma més macabra de l'estiu els ha tocat als pagesos, que, a més de trobar-se subjugats per l'especulació de cadenes comercials que els escanyen, per postres han perdut collites multimilionàries en els incendis i les calamarses recents: davant d'aquest panorama dramàtic, que ha esquitxat

centenars de temporers, que s'han quedat sense la feina de supervivència, a aquests nois de la política d'humor retorçat se'ls ha ocorregut la metàfora dels brots verds, un miratge fantasiós i parabòlic de la crisi econòmica per entretenir el personal. S'ha de ser molt *pixapins*, o molt cínic, per il·lusionar amb un esporàdic brot verd d'herba borda quan, metafòricament parlant, només és bona per escagarriar conills.

Davant d'aquesta panoràmica tan fastigosa, encara hem hagut de contemplar amb vergonya com els portaveus dels partits polítics, seient parapetats a la cadira i al sou del poder, engegaven una vegada més els ventiladors d'escampar la merda dels adversaris per tapar la merda pròpia i el triomfalisme que ha permès al govern creure's que se'n podia anar de vacances, té un termini molt curt, més curt que la targeta de crèdit dels qui han tirat la casa per la finestra fent un creuer de luxe que mai no podran pagar, però és igual: tampoc no podrien pagar ni la hipoteca de la casa ni les lletres del cotxe; aleshores, què millor que fer un embolica que fa fort. Porto mesos escrivint que així no podem anar enlloc; els polítics, que són els qui haurien de fer no fan ni saben com fer-ho, i si fan és només nosa als qui saben com fer-ho i feien. Però enmig de tot això tan decebedor, potser sí que hi ha una cosa que es mou de boca a orella: és el tam-tam de la societat civil que anuncia que algú ha posat l'olla al foc on, lenta-

ment, es podria coure el brou de cultiu d'un esperançador Estat Català; ja començava a ser hora. Haig de dir que jo no sóc defensor de les manifestacions al carrer, sobretot perquè són fàcils de contaminar d'interessos partidistes d'aquells que només mouen el cul quan senten tremolar la seva cadira, perquè excuses per escórrer-se sempre en tenen: *que potser ara no és el moment, que amb una mica de*

peix al cova ja fariem, que les lleis s'han de complir encara que siguin de l'embut, que no hem de caure en el victimisme, que si un federalisme negociat de bon rotllo, que si les rodalies, que si l'aeroport del Prat. Que s'acabi tanta comèdia d'una vegada i fem la manifestació; però aquesta vegada anem-hi tots junts amb un missatge inequívoc, que digui amb claredat del que estem farts: estem

fastiguejats d'un centralisme estèril i inoperant, que vol mantenir-nos alienats en perpètua campanya electoral, on per guanyar vots, els dos partits majoritaris es barallen per fer la guitzia als catalans. Anem-hi tots i, d'una vegada per sempre, sabrem qui som i quants som. És l'hora de comptar patriotes. És l'hora de descartar botiflers i despatxar els panxescontents.

VIATGE NOSTÀLGIC A LA CANTONADA DE CASA

Per Josep Condeminas

Repassant els butlletins de "Gent del Masnou" d'octubre i desembre del 2007 i, molt concretament, els articles de Joan Muray referents al garrofer i el pi de l'Índia, no vaig poder evitar una fiblada de nostàlgia recordant la primera vegada que vaig conèixer aquests dos símbols del Masnou. Va ser a principi del anys cinquanta quan, juntament amb els pares, germà, uns oncles de Badalona i els cosins Marta i Agustí, aquest últim encara anava en coxet de criatura, hi vam anar a fer una xocolatada. En els esmentats articles consta que el pi va ser tombat per una forta ventada a començament dels anys seixanta, i potser jo podria concretar que deuria ser l'any 1964, ja que a finals d'estiu d'aquell any el vaig veure tombat i, fins i tot, vaig pujar-hi al damunt. Anar-hi era un passeig molt agradable, una excursió a l'abast de tothom i, veritablement, des de la carena es veia una magnífica vista del Masnou.

A primers de la dècada del anys setanta, desapareguts el pi i el garrofer i amb el turó aplanat i desfigurat, hi vaig anar amb els meus fills a veure una demostració d'avions teledirigits. En una altra ocasió, per veure uns avions ultralleugers que hi aterraven. Si hi anava sol, baixava per la falda del turó, travessant vinyes i camps de cultiu fins arribar a les vinyes de Vallbellida de Teià, un altre indret ple de records d'infantesa, principalment la part alta del torrent travessat per l'aqüeducte de les aigües de Dosrius,

on el principal atractiu era travessar-lo de punta a punta, ara totalment envoltat de cases que no el deixen veure. Sols n'és visible una mínima part si passes pel carrer Garbí. Mai no m'hauria imaginat que en aquell sot s'hi pogués fer una urbanització. M'agradava aquest recorregut esquitxat de pins, vinyes i conreus, així com de petites formacions rocoses on a vegades m'asseia, tot contemplant aquell espai obert, lluminós amb el poble i el Mediterrani a l'horitzó.

Fa quaranta anys que visc a la urbanització Vallbellida de Teià, a una mitja hora escassa a peu del turó de l'Índia, com aquell qui diu a la cantonada de casa, però feia trenta anys que no hi pujava. Desaparegut aquell paisatge del meu record, havia perdut tot interès per anar-hi, però el passat dia vint-i-tres d'abril, diada de Sant Jordi, vaig sentir la necessitat de pujar-hi. Costa creure que els pins

que hi ha en els jardins de les últimes cases abans d'arribar al turó formessin part d'aquell deliciós bosquet de pinetons, lloc de tantes acampades. L'indret on hi havia el garrofer i el pi ara és una gran vinya. Des de la carena on abans es veia un bucòlic panorama ara s'hi veu el mar de teulades de la urbanització, on les últimes cases arriben a escassos tres-cents metres de la carena. Definitivament un paisatge perdut.

Temps era temps! Diuen que en anys molt reculats tota aquesta serralada era un espès i abrupte bosc que arribava fins a línia de mar i, possiblement, els habitants que van viure les primeres i progressives desforestacions per donar pas a la implantació de vinyes i conreus també devien lamentar la desaparició d'aquell primitiu hàbitat, i és que, ben mirat, com diu aquell antic refrany, per la vida es perd la vida.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Encara sentia la remor del seu cos bellugant-se pel llit i aquell perfum de hippy veterana escampant-se per la cambra. S'alça d'una revolada en direcció al bany com portat per control remot. La seva cara davant del mirall era com un vers de Martí Pol, fràgil, gairebé trencada, profunda també i on es podien comptar les batalles. Els ulls manaven en aquell rostre i retornaven una vidriositat esfereïdora.

El soroll de l'aigua de la dutxa va començar a desvetllar-lo, la fredor a la pell li retornà sensacions conegudes i la sang fluïa més de pressa pel seu interior. Abans d'afaitar-se premé el play d'un minúscul CD i *Le nozze di Figaro* amb la seva extraordinària obertura va donar inici al ritual: la navalla ben esmolada, la brotxa repartint el sabó, la primera passada suau i la segona a contrapèl. Perfecte. La loció facial, amb aquella fortor d'altres temps, de records, d'olors reconegudes a l'instant, eren la millor cloenda. Ara, si volia, ja podia ploure.

La dona seguia al llit, bocaterrosa, mostrant una esquena bruna i un cul poderós, ben posat i encara ferm, tot i que feia molt de temps que ja no era una joveneta. Ell la resseguia amb la mirada amb més tendresa que lascivia car complia una norma ineludible: mai sexe al llevar-se.

Mozart seguia amb l'òpera mentre ell cercava uns texans descolorits tirats per terra. Ella va girar-se de cop per dir-li que havien de fer la feina.

La màgia va desaparèixer, el treball els cridava i res no tenia més importància.

La dona es va vestir apressadament, ell va fer cafè.

Van sortir del bloc de pisos amb pas decidit i uns llargs abrics de pell, l'hivern al nord sempre és fred. Un utilitari aparcat tres carrers més avall va estossegar un parell de cops abans d'engegar-se. Als cinc minuts de funcionar ja formaven part de la corrua que lentament es bellugava per la ciutat.

– Tens clar el que has de fer?

Ella el va mirar sorpresa i sense pensar-ho un moment li va etzibar:

– Calla i condueix que jo faré el que haig de fer i no cal que et preocupis més.

Les cares de la gent de l'embús eren tenses, també hi havia el tipus tranquil, que aprofita per llegir el diari, i el que parla pel mòbil amb cara d'estressat.

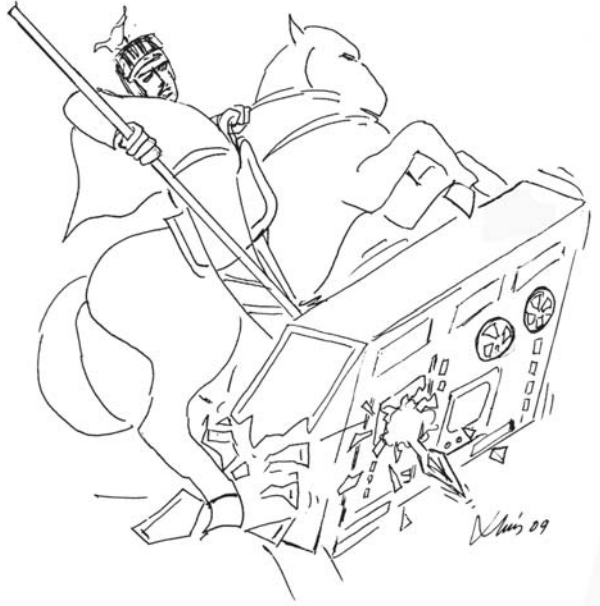
– Ja hi som; aparca el cotxe en el carreró.

– Estàs nerviosa?

– No, ja t'ho he dit abans, no és la nostra feina, però la farem bé.

Surten del vehicle i ell obre el maletger per treure'n una bossa. Creuen el carrer i, un cop són a l'altra banda, s'aturen, es miren fixament amb ulls de complicitat i ell li allarga una de les dues escopetes retallades que portaven. Ell respira profundament i li diu:

–Som-hi.

Obren la porta del Ministeri d'Hisenda i, amb les armes amagades sota els llargs abrics, es dirigeixen directament a la segona planta, coneixen la casa i es planten en un tres i no res a la central d'ordinadors. Un cop allà tanquen la porta darrere seu i treuen les escopetes.

– Tots quiets i no passarà res– diu la dona amb veu tranquil·la.

– Tu, porta'ns a la sala de màquines.

La parella i un jove acollonit s'endinsen fins a l'ordinador central, un monstre que controla tot el país, amb dades de tothom i de tota mena, l'estatalisme en la seva màxima expressió, el somni humit de tot governant.

Ell comença a manipular aquell monstre, a fora se senten crits, algú ja ha donat la veu d'alarma. Cinc minuts més tard, ell ja ha col·locat els explosius que faran volar tota aquella informació, que en mans de segons qui pot ser el més semblant a un Déu a la terra, que ho vol saber tot a qualsevol preu, per justificar i perpetuar el seu poder.

Surten amb la dotzena de treballadors encanonats; el caos és total a l'interior de l'edifici ajudat pels pots de fum que ells mateixos han llançat.

La gent surt d'estampida cap al carrer; la policia tot just està arribant; la parella s'ha desfet de les armes i dels abrics, han llençat les ulleres fosques i les perruques i surten amb tots els altres cames ajudeu-me.

El cordó policial encara no és total i poden escapar-se juntament amb molts d'altres, que els donen sense voler una cobertura perfecta.

Ràpids com un llamp, fan cap fins al carreró, agafen l'utilitari i se'n van com ànima que porta el diable. Un cop a l'autopista, ella fa una trucada amb el mòbil, que activa l'explosiu. Darrere seu s'alça una gran columna de fum.

– Servirà d'alguna cosa?– pregunta ella.

– Com a mínim sabran que hi ha gent que lluitarà per la llibertat.

Històries de la vila

Per Joan Muray

D'un CONCERT (1927) ... a un ESCORCOLL (1932)

Aquests fets ocorregueren al Masnou. El primer per l'11 de setembre del 1927, i el segon, el 1932, al cap de cinc anys.

El seu protagonista involuntari fou el masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872-el Masnou 1938), marí, comerciant, activista polític (1) i cultural, etc.

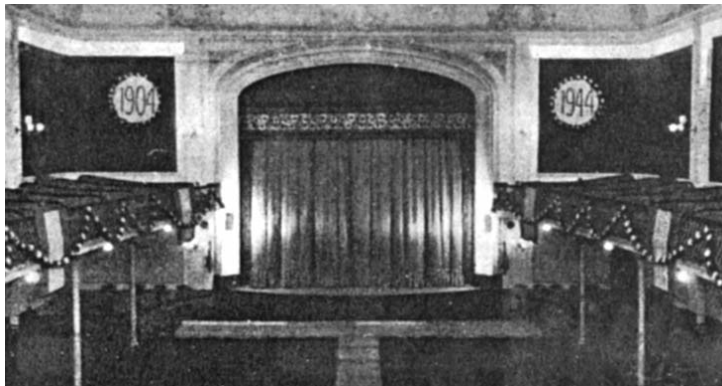
Els fets, en síntesi, foren tal com segueix:

A- En aquella data, que aquell any s'esqueia en diumenge, al mig de la primera dictadura (2) del passat segle, les celebracions que s'havien intentat fer a Barcelona foren prohibides per les autoritats militars. S'havia impedit saludar l'estàtua de Casanova (sí, saludar una estàtua). Tampoc no deixaren ni aturar-s'hi. Feren detenir o recular els qui hi passaven descoberts (aleshores la majoria dels homes duïen gorra o barret).

B- A la tarda al Masnou se celebrava un concert de l'Orfeó Atlàntida (3) al Teatre del Casino, que, dirigit pel mestre Normand Soler (4), va oferir un ampli ventall de cançons, tant nostres com internacionals, el qual va arrancar amb les notes d'"El Cant de la Senyera", que el públic va escoltar i corejar dempeus. El mestre Millet hi assistia des d'una llotja del pis.

C- Al final, i després de grans aplaudiments i bisos que els demanaren, totes les mirades confluïren on era el mestre Millet demanant-li que baixés a l'escenari i dirigís aquest orfeó interpretant de bell nou "El Cant de la Senyera", l'himne del seu Orfeó Català. Al final del qual, i després de l'excel·lent interpretació, hi hagué un nou xàfec (5) d'aplaudiments, menys els d'un, que, a més d'estar assegut quan tothom restava dempeus, estava d'esquena a l'escenari.

D- L'individu en qüestió (6) va restar tota la interpretació i durant els aplaudiments assegut. Al finalitzar aquests,

Sala del teatre del Casino del Masnou

i mentre el mestre Millet era acompanyat pel seu amic Vicenç A. Ballester, l'individu s'aixecà i els saluda amb el cap, Ballester no li respon. L'individu avança pel mig del públic i, en trobar-s'hi enfront li allarga la mà tot dient-li "Com està?" Ballester per tota resposta li demana que faci el favor de no saludar-lo mai més. Per la qual cosa va amenaçar-lo dient que "Tinc prou influència perquè vostè no vagi avui a dormir a casa seva".

E- Un cop a casa, Ballester va reflexionar tot pensant en les conseqüències que podia portar-li l'incident, especialment pensant que estaven en plena dictadura, i en com aquesta reaccionava a les nostres coses. No podia dormir i es va posar a escriure un parell de fulls amb les impressions dels fets ocorreguts aquella tarda al concert del Casino.

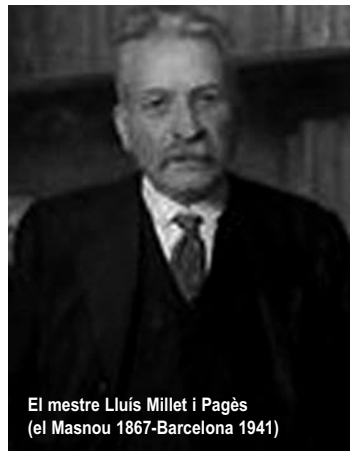
Fins aquí la primera part de la història. Passa el temps, s'acaba la dictadura, es fan eleccions i triomfa la República el 14 d'abril del 1931.

Ballester ja potser ni recordava el trist incident de l'individu que havia fet tal lleig als mestres Millet i Soler, a l'Orfeó Atlàntida i al poble que havia respost tan unànimement al respecte degut a aital himne.

Feia ja més d'un any de la proclamació de la República Catalana, la seva

dissolució i l'acceptació de la Generalitat de Catalunya, així com de l'adveniment de la II República Espanyola, quan, després d'un suposat complot monàrquic, la policia, arran d'una denúncia, que va resultar ser falsa, no podia ser d'altra manera, va haver de fer un escorcoll a la casa de Ballester al Masnou.

F- L'acusaven d'amagar armes i municions, que estarien relacionades amb l'esmentat complot monàrquic. Quina cosa més llunyana de la realitat, ja que de sobres era coneguda la seva militància catalanista i republicana, alhora que la seva bonhomia i humanitat, incapaç de fer qualsevol acte reprovable, ni que fos als enemics de

El mestre Lluís Millet i Pagès
(el Masnou 1867-Barcelona 1941)

Vicenç A. Ballester i Camps, a l'època dels fets.

la Pàtria.

G- L'escorcoll es va dur a terme el dijous, 16 de juny del 1932; es presentaren tres policies a darrera hora de la tarda al domicili de Ballester, aleshores al carrer Salmerón, 11 (7), anaven acompanyats de l'agutzil municipal i amb un manament judicial de Mataró, que deia així: "... en busca de cajas conteniendo armas y municiones para ir contra el régimen".

H- El titular de la casa i de l'ordre, Ballester, era fora de casa. Els agents tenien pressa i "habían de proceder al minucioso registro". Feren l'escorcoll detingudament sense esperar el titular, tot i que havia dit als de casa seva que no tardaria gaire. Ho regiraren tot infructuosament, fins i tot demanaren fer-ho al soterrani, que ho especificava l'ordre. Però la casa no en tenia.

I- Aleshores l'inspector va cap a l'Ajuntament i telefona als seus superiors de Barcelona i torna dient que

Escut de l'Orfeo Atlántida de l'època del concert masnoví

"Había sido una equivocación", següeix excusant-se "Que ellos son personas mandadas" i acaba dient "Que cumplen con su deber". Excuses de mal pagador, una planxa com una casa, o vés a saber si fou la revenja d'un enyoradís de l'antic règim dictatorial.

J- Quan ja han acabat i tot just els inspectors anaven cap a l'Ajuntament, arriba Ballester, i els seus li expliquen breument tot el succés. Ell vol més aclariments i marxa també cap a l'Ajuntament. A l'Ajuntament parla amb el Jutge municipal i rep de l'"inspector" excuses per "la equivocación" i el consol (?) que "se habrá tratado de una mala persona que habrá hecho una falsa denuncia".

Com és possible que un cap de policia admeti de qualsevol manera una denúncia del primer que passi?

I a més, hi procedeixi d'acord com si fos certa i com si el denunciat fos o tingués responsabilitat per al cas de la incertesa?

I això en un règim de llibertat, de democràcia, de república, que es permeti a qualsevol impresentable denunciar un ciutadà honorat, tot violant, a més, el seu domicili?

Semblaria que això només podia passar en règims totalitaris, però és veu que no. O potser és que certes persones, i especialment pels seus ideals, estan sempre sota sospita, sigui el règim que sigui el que governi o mani? O bé, és que en certs llocs de poder, tot i estar en règim republicà i, per tant, sembla de llibertats, encara hi havia enyoradissos d'altres temps, per a ells molt millors (com ara).

Després d'aquell escorcoll policial a casa de Ballester, fet el 16 de juny del 1932, arribem al 28 d'agost, quan Ballester, mentre caminava per la carretera de Teià, al sector anomenat actualment Dr. Agell, al tros del costat del Col·legi de les Escolàpies, o al del seu darrere, va veure per l'altra vorera un home que caminava en la mateixa direcció; el reconeix, és el que feia cinc anys no havia volgut retre el respecte que mereix l'himne "El Cant de la Senyera" al Teatre del Casino.

L'aconsegueix i li diu que és un covard i, no era vostè el que tenia tanta influ-

ència que faria detenir-lo?

L'acusat li respon que ell no i li assegura que mai no s'havia ficat en política.

Però Ballester està segur que és ell, i li diu de nou, *vostè no és José Bosch Pagès, aquell covard que va amenaçar-me i que tot seguit va anar a trobar el general Barrera (9)?*

El diàleg (?) va continuar una bona estona, Ballester recriminant-li la seva falta de respecte i després de covardia, i Bosch negant-ho un cop i un altre. El típic comportament del qui tira la pedra i amaga la mà.

Al final, l'increpat s'escapoleix carretera amunt, mentre algun veí que havia escoltat els crits treu el nas i pregunta a Ballester si passa alguna cosa. Ell li respon que res, no passa res.

Uns que passejaven també feren la pregunta, però a en Bosch, i aquest els deuria explicar el que va voler, ja que al passar pel costat de Ballester digueren "No hay derecho, no hay derecho".

I acabem amb unes paraules de Vicenç A. Ballester referint-se a la gent que s'empara a les dictadures per ser alguna cosa. Diu així:

- ...! jo l'assenyalo (10) a les meves amistats com un de tants, com un de tots els dictatorials que es prevalien de la força bruta, obtenint-la fos com fos, amb diners o amb dinades, amb afalacs, amb llepades als de dalt, als podrits..."

Aquesta història, que més aviat sembla un malson, no es podia aguantar per enlloc, ja que era i és de sobres conegut l'ideal de catalanitat, de llibertat, de pacifista i republicà de Ballester, com per voler-li penjar, i a més en temps de república, la llufa de presentar-lo com un revolucionari, un terrorista, que, a més, el que volia era atemptar contra la República i a favor de la Monarquia. Quin disbarat!

NOTES

1- Vicenç A. Ballester es definia com a separatista, ideal amb què pocs personatges catalans tenien el valor de declarar-se. Només ell, junt a Manuel Massó Llorens, Josep M. Folch i Torres, Frederic Soler "Pitarra", Enric Morera Viure, Àngel Guimerà i Antoni Gaudí i Cornet. Era l'ideal més vilment perseguit, i això en un temps

que no hi havia cap partit que ho fos.

2- La dictadura del general Primo de Rivera, que la van patir del 1923 al 1930.

3- L'Orfeó Atlàntida fou fundat l'any 1926 al barri barceloní d'Hostafrancs. Quan va actuar al Masnou ja comptava amb una massa coral de 232 cantaires. Actualment segueix vigent i amb bona salut.

4- El mestre Normand Soler i Balbina en fou director del 1926 al 1930, i del 1951 al 1954 en la represa de després de la guerra; va estar clausurat fins al 1951.

5- A fora al carrer, i mentre a dins el xàfec era d'aplaudiments, hi queia un gran xàfec d'estiu amb forts trons i llampecs. Allò que aquí en diem una "tribunada".

6- Aquesta persona es deia José Bosch Pagès (el Masnou 1879 - ?), parent (?) del mestre Millet.

7- Actualment és el carrer de Jaume I, 15.

8- Aquest Barrera era el general Emilio Barrera Luyando, militar espanyol, que del 1924 al 1930, o sigui, quasi tota la dictadura de Primo de Rivera, va ser Capità General de Catalunya.

9- Es refereix a José Bosch Pagès.

Vista aèria centrada pel Col·legi de les Escolàpies, al costat del qual tingué lloc una part d'aquesta història.

FONS CONSULTATS

- Butlletins de Gent del Masnou, núm. 136 (juliol 1998) i 259 (nov. 1908).

- Diari "La Humanitat", de 21 de juny del 1932.

- Diari "El Diluvio", de 23 de juny del 1932.

- "Origen de la bandera independentista", de Joan Crexell. El Llamp. Barcelona 1984.

1a edició.

- "Origen de la bandera independentista", de Joan Crexell. Rafael Dalmau. Editor. Barcelona 2008. 2a edició ampliada.

- Arxiu-Biblioteca Muray. El Masnou.

El Masnou d'ahir

DES DE GELIDA, EVOCANT RECORDS D'INFANTESA (I)

Per Mercè i Immaculada Pujol i Serarols

(Iniciem una sèrie d'articles escrits per dues mestres que havien passat la seva infantesa al Masnou i que viuen a Gelida; des d'aquí els agraïm molt de cor la seva col·laboració tan sentida i valuosa).

La nostra família tenia llogada al Masnou, una de les cases barates de la carretera d'Alcella, al carrer d'Amadeu I. Era una de les casetes de la travessia de dalt, no recordem bé el número, però ara potser correspondria al 20, 21 o 22.

Era la mateixa travessia que Can Xuriach, més amunt i al costat d'on uns anys després hi havia una perruqueria, la de l'Albert Paus, fill petit del senyor Ricard i la senyora Consuelo. L'altre veí nostre era el senyor Joan, que venia plàstics a casa seva i també oueres i setrills. Dues cases més amunt hi vivia la senyora Angeleta, una iaia que feia unes puntes al coixí, així amples i quilomètriques, asseguda al carrer.

El que ara és la plaça de Maria Cristina, era la placeta de les moreres on jugàvem tots els nens i nenes de les casetes. Al final de la placeta hi havia la font de la caseta del pou de distribució d'aigües.

El pàrquing del davant era l'hort del Peó. Un descampat amb una barraca, ple d'herbes altíssimes i arbres fruiters

(figueres, micaquers, alguna noguera). Per a nosaltres, els petits, un dia era la selva on caçàvem lleons, un altre dia era un mar immens amb un vaixell (la figuera) ple de mariners, que la feien trontollar com bojos perquè les tempestes eren terribles.

Al final de cada estiu, des d'allà mateix, veïem baixar la riera i el soroll de quan s'acostava encara el recordem.

Anàvem a missa a l'església del Pilar i érem de les nenes que els estius passàvem la safata.

De tot això només deu fer uns quaranta anys.

Gràcies als lectors d'aquest butlletí pels records; les emocions estan a flor de pell.

Qui m'havia de dir que aquesta oportunitat em portaria al Maresme de fa uns quants anys?

Ja us n'explicaré més, de records d'infantesa.

Cròniques

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

“Figura humana” de Fina Peig

La nostra Sala d'Art va acollir la interessant i acurada mostra d'aquesta pintora, masnovina d'adopció.

Fou entre els dies 20 de juny i 17 de juliol, dates, dins les quals s'esqueia la Festa Major de Sant Pere, que sempre aquesta entitat reserva per a artistes nostrats, però de solvència i mestratge reconeguts.

Ens va presentar majoritàriament obra mixta, entre oli i altres matèries, així com uns apunts al carbó, tots ells, tant els uns com els altres, demostratius del domini de la tècnica que té l'autora.

Totes les obres, com el seu títol indica, eren figures humanes, una especialitat de l'art força difícil, sobretot per a qui no té una sòlida base acadèmica. Als apunts, per als poc bregats en l'art, s'hi podia veure molt millor el traç ferm, decidit, fort, de qui sap el que té entre mans i com utilitzar-ho.

En canvi, a l'obra mixta, quasi tota en dimensions poc freqüents actualment, l'artista ens hi mostrava més el seu interior, com una mena de psicoanàlisi. Una obra que evidència tota la força creativa de l'autora. Les unes fetes amb colors terrosos, demostratius del seu arrelament a la terra, i altres de colors més foscs, potser de vivències més neguitoses.

Tot i amb això, la majoria eren de colors suaus, que ens donaven una tranquil·litat encomanadissa, mentre que les de tons més foscs ens feien sentir basarda.

Per tot això, aquesta vocalia vol mostrar el seu agraïment a la Fina Peig,

no sols com a sòcia de l'entitat, sinó com a artista i, és clar, com a ciutadana compromesa.

Mercès, Fina, i fins a una propera.

Concert

IX Marató de veus

El diumenge, 19 de juliol, vam poder gaudir d'un esplèndid concert de cançó lírica, la IX MARATÓ DE VEUS, en el qual, amb la direcció artística de l'exímia cantant lírica Montserrat APARICI i amb l'acompanyament al piano del mestre Carles PUIG, ens oferiren un ampli i variat repertori líric.

Enguany els cantants foren, per ordre d'aparició en escena: Ester MARTÍN, Blanca SANTIGOSA, Carlota PORTA, Susanna WAGNER, Eva ANAYA, Anna ROMA, Jesús CASTILLÓN i Akiko KURODA, que interpretaren obres de Rossini, Mozart, Scarlatti, Puccini, Alonso, Offenbach, Martínez Valls, Bizet, Granados, Verdi, Donizetti i Guerrero.

Alguns d'ells són ja familiars d'aquests concerts, que venim celebrant des de fa nou anys, o sigui des del 2000, i d'altres de novells, però tots amb qualitats i mèrits.

Al programa d'enguany s'hi va alternar l'òpera amb la sarsuela, tot i que dominant-hi la primera; i al final, el nombrós públic assistent (sense regalar cap llibre ni berenar), que pràcticament omplia la Sala d'Actes, va gaudir d'un final diferent i alhora a l'alçada del concert, el que oferiren tots els cantants i la professora junts, que interpretaren el famós “Va pensiero” dels cors de l'òpera “Nabuco” de Verdi. Un veritable èxit líric i de públic. Per tant, no només en nom de la Vocalia de Cultura, sinó també en el de la Junta Directiva de Gent del Masnou, volem agrair als cantants, pianista i professora la magnífica vetllada que ens oferiren, i al públic assistent, correctíssim, també el nostre agraïment.

I a més, a tots els qui gaudirem d'aquesta vetllada lírica, des de l'escenari o des de platea, us encoratgem perquè l'any vinent, el de la X

MARATÓ..., ens puguem retrobar de bell nou i celebrar-la.

La darrera obra de Fèlix García

Fèlix García i Pou, el nostre estimat soci, col·laborador i amic, que ens deixà l'agost de l'any passat, del qual tots sabem que fou un artista del ferro, del Gremi de Serrallers, i que fou honorat l'any 1999 per la Generalitat de Catalunya amb el títol de Mestre Artesà, després de la seva darrera partença encara va deixar un encàrrec a la seva esposa, que fes entrega de la seva darrera obra a la nostra entitat que tant estimava.

Aquest encàrrec, aquesta obra, l'escultura de ferro del que fou el vaixell de fusta, navegant, més antic del món, el bergantí “MARIA ASSUMPTA” (1858), que havia naufragat a la costa de Cornualla (Gran Bretanya) l'any 1995, després de cent trenta-set anys (137) de navegació.

Aquesta escultura del “Maria Assumpta” ens el presenta al moment del naufragi, mig desarborat, mig enfonsat, escorant-se, una visió tràgica per a un vaixell tan elegant.

Del mateix vaixell, la nostra entitat ja n'havia rebut del mateix Fèlix, fa uns anys, una versió viva, l'escultura del qual presideix la nostra sala principal. Per tant, des d'aquestes pàgines i en nom de la Junta Directiva volem agrair a en Fèlix la plasmació, en dues variants, que féu d'aquest històric vaixell masnoví, així com a la seva esposa, la Rosa, i als fills d'ambdós, per fer que arribessin a la nostra entitat i formessin part del seu patrimoni.

Aprofitant que parlem del "Maria Assumpta", volem fer unes precisions, ja que d'ell se n'ha parlat en premsa i per altres mitjans de comunicació per altres vinculacions, i sempre deixant de banda la vinculació masnovina. Vinculació que tenia per ser el seu armador i capità el masnoví Josep Isem i Maristany (1809-1869) i que també comandà el capità Salvador Llimona i Fornés ((1829-1887). A més de formar part, durant els seus primers anys, de la flota del Masnou.

El tema a què em refereixo al paràgraf anterior és que el seu dibuix, fet per l'eminent artista Josep Obiols, per il·lustrar l'anagrama de la col·lecció de llibres "Navego a tot vent" d'Edicions Proa, del qual l'any passat es va celebrar el vuitantè aniversari, i pel fet que aquesta col·lecció fou creada a Badalona, població on també va ser construït el "Maria Assumpta" (ja que aquell 1858, les quatre drassanes masnovines estaven col·lapsades), tots els badalonins o no que n'han parlat, sempre han obviat que el vaixell era del Masnou, ja que el que sigui sempre és del lloc on és el propietari, i més tractant-se d'un vaixell per estar-hi matriculat, en aquesta cas al Masnou i **no a Badalona**.

Després d'aquest aclariment, acabem aquestes ratlles tornant al tema principal, l'escultura del "Maria Assumpta" al moment del seu naufragi i al seu autor, Fèlix García.

Des del moment que ens fou entregat, el passat juliol, orna la nostra sala principal.

Mercès, moltes mercès, Fèlix, pel teu art i estimació a Gent del Masnou, i als familiars el nostre agraïment pel compliment dels seus desigs.

Exposició

1909 – 2009. Centenaris de: La Setmana Tràgica i 5è Congrés d'Esperanto

Com ja s'havia anunciat al butlletí del passat juliol-agost, del 18 de juliol al 18 de setembre, amb el parèntesi de les vacances, vam tenir aquesta expo-

sició commemorativa del centenari de dos fets, l'un tràgic i l'altre cultural, ocorreguts l'any 1909 a Barcelona.

Al butlletí esmentat, s'hi feu una crònica avançada de l'exposició, explicant-ne el contingut, però ara, ja en passat, volem comentar que, malgrat que la cultura, i concretament la història, desperten poc interès entre els masnovins, els visitants d'aquesta mostra, especialment els més entesos en la matèria, ens felicitaren per la qualitat de les imatges exposades i pel descobriment que tenien de la seva existència, així com pel rigor històric de la mostra.

També ara, passada l'exposició i commemoració, i gràcies a les múltiples publicacions que han aparegut, en especial sobre la Setmana Tràgica, les quals han obert nova llum a aquella tenebrosa història, de què ni al seu moment ni fins fa pocs anys s'ha pogut parlar i escriure obertament, s'han descobert nous i extensos vincles amb el Masnou, que s'haurien pogut mostrar al públic.

Per això, i des d'aquestes pàgines, volem fer-nos ressò d'aquestes fonts, que parlen de masnovins d'aquell temps implicats en la Setmana Tràgica i amb el qui en fou el cap de turc, l'alellenc Francesc Ferrer i Guàrdia, creador de l'Escola Moderna, que fou afusellat injustament, no per haver participat o dirigit els revoltats, sinó pel nou sistema d'ensenyament que havia implantat, un ensenyament laic i molt racional, totalment contrari a l'imperant aleshores, profundament religiós.

Per tant, recomanem a tots aquells a qui pugui interessar el tema, els llibres: "Set dies de fúria", d'Antoni Dalmau, i "La Setmana Tràgica", de Joan Connelly Ullman.

Als esmentats llibres hi trobareu noms de diversos masnovins i fets del Masnou i del Maresme, que il·lustren aquells esdeveniments i la participació d'uns quants masnovins que, potser, si els haguéssim publicats nosaltres, haurien ferit més d'una sensibilitat, ja que sembla, com ha passat en ocasions anteriors, que, del Masnou i els masnovins només se'n pot parlar de fets i coses bones, quan, com ja s'ha dit a bastament, de mal també n'hi ha, i molt!

Una visita a Can Teixidor

Per Joaquim Masoliver

¿Quina població del món no ofereix al turista o vilatà una visita al palau o mansió d'algun dels seus personatges destacats?

Normalment ho fa un guia que en resumeix la història amb un relat que repeteix mecànicament en cada visita, sigui de mitja hora o de dues hores, a cada grup.

Amb aquesta idea al cap i poc entusiasme, vaig anar a l'entrada de Can Teixidor el passat 14 de juny. La convocatòria era de Gent del Masnou, i el motiu una de les dues visites culturals anyals que programa.

Dues hores més tard, acabat el recorregut, havia perdut la meva al·lèrgia a

Cròniques

aquest tipus de visites.

Acabava de comprovar que hi ha altres formes, i millors, de presentar un monument.

El nostre cicerone, l'historiador i fotògraf masnoví, en Joan Muray, ens havia conduït, a una vintena de curiosos, pels racons i estances de Can Teixidor. Al mateix temps que ens explicava la història de l'edifici i dels seus residents al llarg dels anys i segles, comentava les característi-

ques arquitectòniques de les diferents èpoques de què està compost. Tot això amanit amb detalls sobre: ecologia, artesanía, materials de construcció, estris i eines de la pagesia, aspectes religiosos, tot sempre amb el teló de fons dels dos mil·lennis de vida del mas, que alhora ho és també del que ara tenim com el Masnou, des de la seva ocupació romana fins a la victòria del nacionalcatolicisme. Tot amb molt de rigor i no menys sentit de l'humor, sense escatimar atrevits i picants comentaris sobre qüestions

que tant havien passat a l'antigor com passaven a l'actualitat.

Em va sorprendre (és un dir o un escriure) que, segons he sabut, els col·legis i els instituts del Masnou no porten els seus alumnes a fer aquesta visita, i que solen preferir fer-ho a Barcelona, a visitar monuments més emblemàtics.

És una pena, perquè el coneixement del medi social al qual ens desenvolupem és fonamental per una bona formació cultural de l'estudiant.

Concurs

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Va nàixer en un mas conegut com el "Castell" a la segona meitat del segle XVII. Quan tenia 36 anys, després d'haver viscut fins aleshores del conreu de les seves terres, va entrar en política i ben aviat s'allistà a les forces catalanes conegudes com els "vigatans", tipus com estaven d'aguantar les incursions dels "gavatxos" que creuaven la "ratlla" per furtar el que podien, endemés d'altres malifetes.

Aquesta malvolença contra els francesos, a ell i molts altres catalans els féu decidir per decantar-se a favor del pretendent austriacista a la corona d'Espanya. Les forces vives d'aquella part de Catalunya escolliren vuit personalitats que signaren el conegut com a pacte de Sant Sebastià. L'acte tingué lloc un 17 de maig del mateix any a la capella d'aquell sant (és curiós que el nom ens recordi el d'un altre pacte celebrat dos segles més tard). Amb aquell acte es formalitzà donar poders a dos dignataris (els germans Parera), que participaren en el Pacte de Gènova pel qual Catalunya entrava en una "guerra europea", sota la "garantia" anglesa. Formant part del Regiment de les Reials Guardes Catalanes i encara amb cap ajuda dels "aliats" començà, amb els homes a les seves ordres, la tasca de combatre els "enemics" de

casa, entre ells els "miclets", que foren derrotats al Congost. La seva capacitat de comandament el feu ascendir ràpidament a coronel d'un regiment de cavalleria de 900 homes, destinat a defensar la frontera des del Rosselló. Quan tenia 38 anys rebé l'ordre de tornar a Barcelona assetjada per primer cop pels borbons. L'arribada d'una esquadra aliada els féu desistir del setge. Tot seguit fou destinat a València amb el càrrec de General de Batalla. El mateix any els borbons guanyaren la batalla d'Almansa. Malgrat aquesta desfeta, pels seus mèrits fou nomenat governador de Castellciutat, plaça forta per defensar la "ratlla". Per cert, fou quan es maridà amb una damisella de Sort. I en aquesta plaça forta s'hi mantingué durant sis anys defensant-la contra els nombrosos atacs borbònics. Però finalment davant d'una força borbònica molt gran hagué de rendir Castellciutat per evitar-ne la destrucció. El pacte fou de deixar passar els seus homes armats cap a Barcelona. Com era d'esperar, els borbons no el van complir i els feren passar tota mena de penalitats fins a reduir-los a simples i maltractats presoners de guerra. En assabentar-se'n, reuní noves forces per reconquerir-la, mes

hagué de desistir-ne en arribar un fort contingent de forces enemigues. Aleshores ajudaren el Marquès de Poal (Antoni Desvallés), que controlava una gran part de territori a la Catalunya Central. Ell i sa tropa reiniciaren el camí cap a Barcelona, assetjada de nou des de feia molts mesos. Pel camí derrota-

ren la columna de Bracamonte, que es refugià a Vic. Aleshores, cobrint la rereguarda de les forces del Marquès de Poal, intentaren arribar tan ràpid com fos a Barcelona. Assabentat d'això, l'exèrcit borbònic donà un darrer assalt a la ciutat, que ja no pogué resistir més i capitulà. Fou un dia molt trist per a la història de Catalunya (i que tots els catalans portem gravat a la nostra memòria): **14 de setembre de 1714.**

En les condicions de la "capitulació" hi constava la garantia de seguretat del nostre personatge. El qual, i a causa del que ara en diríem "estrès" (ben imaginable), emmalaltí i es retirà a la vila de sa muller. Mes, en veure que "anaven" per ell, intentà escapar-se cap a Menorca en poder dels anglesos, que res no feren per ajudar-nos, malgrat les condicions del Tractat d'Utrecht.

No hi reeixí. Son final fou un dels actes més vils i horripilants de la nostra història, que es repetí 225 anys més tard.

LA TIA TERESA

Per Joan Maresma Duran

El passat 20 de maig va morir la tia Teresa. Era la petita dels germans Maresma Pujadas.

Sé perfectament que tots ens hem de morir. Algun dia el nostre cos deixarà de funcionar i el nostre caminar pel planeta serà oblidat pel pas del temps. Algun cop he llegit que les persones segueixen vives en la memòria dels que queden; però els que quedem també anirem desapareixent i arribarà el dia –després d'alguns anys– en què ja ningú no es recordarà del meu avi Joan, o de la meua àvia Filomena, o de la meua altra àvia Antònia. Passarà d'aquí poc amb l'àvia Rosita, de qui jo vaig sentir parlar als meus pares o oncles. Passarà amb l'avi Cià, que va morir poc abans de jo néixer.

Aquests últims anys he pensat molt en els meus pares, en els meus oncles, en la tia Teresa. Pensar en els records de la infantesa. Temps que ja no tornaran i que queden a la meua memòria de forma personal, de forma que és difícil expressar-ho en paraules, ja que moltes vegades tot és metafòric o figurat, sense precisió. Temps de seguretat, de sentir-se acollit, de tenir la sensació que no ens pot passar res perquè els pares, o els oncles, ens protegiran, i pensem que ells no tenen dubtes i que sabran tirar –i empènyer la família– endavant.

Recordo diumenges a la tarda de passejar pel poble, un poble que era més petit i on tothom es coneixia –o almenys així el veia amb els meus ulls d'infant– i arribar-nos amb els meus pares a la carretera d'Alella, on vivien la tia Teresa i l'oncle Josep –que va morir el febrer de l'any 2000. Passar algun diumenge a la tarda allà. Diumenges de jugar amb un pequinès, que es deia *Tren*, i que acabaven amb un sopar de pa amb tomàquet i pernil dolç i *fanta* de taronja, preparat per la tia Teresa. D'això fa més de trenta anys...

Dono gràcies a Déu per haver-la vista aquest últim Nadal. I que la Mari –la meua esposa– també l'hagi poguda

conèixer. Per haver estat a casa seva –al pis del carrer Sant Miquel– i haver-la escoltada parlant de ganxet, de *encaje de bolillos* i de temps més difícils –almenys materialment– i alhora més simples –és una impressió meua– espiritualment.

Gràcies per haver estat amb ella en un dinar al port del poble amb la Mari, els pares i els oncles i per haver anat a *Cervià de Ter* al gener un dia de ventada fortíssima.

La vaig veure per última vegada a finals de febrer d'enguany. Vaig haver de passar uns dies per feina a Madrid i vaig poder anar al poble. La vaig veure amb la seva cara rodona, rosada, rostre amable i rialler. Amb els meus pares i l'oncle Cid i la tia Rosa. Hi faltava la Mari. Aquell dia havia ajudat el Quim i la Gemma –veïns seus i amics meus– com sempre ho feia. *Més val tenir un veí a la porta que família a Mallorca*, deia. Era un fet habitual que la tia Teresa ajudés els altres: ajudava la mare a fer ganxet, canviava cremalleres de pantalons o refeia vores, estava amb els seus nés –xicots afortunats, tot i que ara potser no en són conscients. Trobaré a faltar que la mare –sempre detallista– em digui la propera vegada que vaig al poble: "Truca a la tia Teresa" o "Vés a veure la Tia Teresa".

Aquesta és la tradició universal, perdonar els morts, no parlant malament d'ells, com aconsellava –crec– Virgili. En aquests últims anys –o potser és a Rio de Janeiro– he observat que a ningú no li agrada parlar de la mort. Les persones es posen a la defensiva o se senten incòmodes quan el tema d'una conversa va en aquesta direcció. *La Mort*, que porta una clepsidra a la mà dreta i una llança dos cops trençada, com un llampec sense tro, i veu esgotar-se la sorra o l'aigua, tal i com apareix en el quadre de Hans Bandung Grien anomenat *Las edades y la muerte*, que es troba a *El Prado*. No obstant, és l'única seguretat que existeix en aquest món, tot i que ens

panseix la pèrdua de les persones que estimem.

Este mundo es el camino para el otro, qu' es morada sin pesar; mas cumple tener buen tino para andar esta jornada sin error.

Partimos cuando nascemos, Andamos mientras vivimos, e llegamos al tiempo que feneçemos; así que cuando morimos, descansamos

Jorge Manrique (1440-1479)

Revertere ad locum tuum, tia Teresa.

Teatre capital

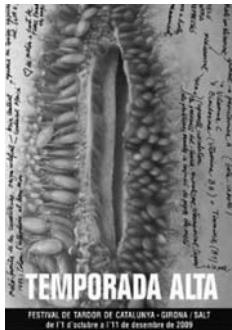
(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Temporada 2009/2010

Obrim el teló de la nova temporada... **L'Habitació de Verònica** (1974), de l'americà **Ira Levin** (Nova York, 1929-2007), es reposa tot el mes al **Club Capitol** (Les Rambles, 138) altra vegada amb sava masnovina: els actors **Silvia Marty** i **Miquel Sitjar**.

El dia 8 enceten les representacions al **Teatre Gaudí** de Barcelona (Sant Antoni Maria Claret, 120) dintre del Cicle Avantime 2009 de l'obra **En alta mar**, del polonès Slawomir Mrózek (n.1930); hi actuen Jordi Domènech, Xavi Mañé i –el també codirector del muntatge– José Malaguilla. Aquest mateix dia 8 el **Teatre Tivoli** (Casp, 8-10) comença a acollir el macroespectacle **Hoy no me puedo levantar**, el musical que fa emocionar amb els grans èxits de **Mecano**. La data final prevista de representacions és el 31 d'octubre. El dia 9, amb entrada lliure, tenim una cita particular a **Caixaforum** (Av. Marquès de Comillas, 6): un espectacle de **dansa contemporània amb internes de Can Brians** dirigit pel coreògraf i ballari **Toni Mira**, amb activitats complementàries (www.tv3.cat/nit10). L'endemà, dia 10, el Teatre del Raval (Sant Antoni Abat, 12) obre la seva programació amb **Persones perdudes** del dramaturg del país Octavi Egea (Barcelona, 1946), el text que guanyà el Premi Octubre de Teatre 2007, publicat el 2008 (**Lost Person Area**) a Eliseu Climent Editor. Dirigeix Josep Costa. A meitat de mes, el dia 16 el **Teatre Tantarantana** (Flors, 22) ofereix el seu (adorable i lloable) **V Cicle de teatre físic, dansa i performance**, que finalitza el 4 d'octubre. De tal manera, el 26 i 27 Helena Lizari hi ofereix **Winners** (teatre físic) o bé Rasatabula hi presenta **Fruits** (performance; 30 set.-1 oct.). El **Festival Àsia** –dos dies de programació, dins el programa de les Festes de La Mercè– ofereix el dia 24 de setembre (www.casaasia.es/festival/), per exemple, a la nit, un recital de contes tradicionals de Pakistan, històries d'amors impossibles, llegendes de tots els temps. (El teatre hi llueix per la seva... absència!). Tanca el mes la visita fugaç –en anglès– de **Tim Robbins** () al Teatre Poliorama (La Rambla, 115), amb el seu orwellià **1984**. Per cert, els dimecres te-niu la possibilitat de recuperar la co-mèdia absurda de **Ionesco**, **La cantant calba**, a dos quarts de deu del vespre, a **La Riereta Teatre** (Reina Amàlia, 3), amb Stròmboli Teatre (www.lariereta.es). Finalment... Prepareu calerons: l'1 d'octubre comença el **Festival Temporada Alta** (www.temporada-alta.cat). Prop de cinquanta estrenes (entre absolutes, a l'Estat espanyol i a Catalunya), quinze produccions internacionals i unes vint coproduccions del Festival obliguen a dir: Venim, Girona, si senyor!

L'A.E.F.S. MASNOU INTERDINÀMIC VA PRESENTAR EL SEU NOU COS TÈCNIC

La junta directiva de l'entitat, encapçalada pel seu president, **Toni Lozano**, va presentar el dimarts 14 de juliol a les instal·lacions del club el nou entrenador del primer equip femení per a la propera temporada. Es tracta de **Ramon Roca**, un vell conegut del Futbol Sala femení català. El tècnic barceloní ja va estar vinculat al femení en una etapa anterior quan va dirigir la Selecció Catalana durant quatre temporades (una a la Sub-16 i tres a l'absoluta) i posteriorment al **UDFS Las Palmeras** a la temporada 2002/03 i al **FSF Castelldefels** a la temporada 2003/04.

Ramon Roca formarà tàndem amb **Ignasi Pérez "Natxo"** tècnic de la seva confiança i que l'ha acompanyat en els seus últims projectes esportius. També **Oscar Garcia** formarà part del cos tècnic en qualitat de delegat.

"Esperem tornar amb treball la confiança que el club ha dipositat en nosaltres" van ser les primeres paraules del nou tècnic. Durant la presentació **Ramon Roca** va exposar breument, davant les jugadores, la línia de treball amb la qual es guiaran durant la temporada.

Els objectius de la temporada passen per consolidar-se a la categoria i per dotar a l'equip d'una personalitat que l'identifiqui.

El dia 1 de setembre és la data fixada per donar el tret de sortida per al nou projecte amb el començament de la pre-temporada.

A.E.F.S. MASNOU INTERDINÀMIC

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

LESIONS CAUSADES PER ÉSSERS MARINS DEL MEDITERRANI

Entre tots els animals que pul-lulen en les nostres aigües, alguns estan dotats d'elements (tòxics o defensius) que són capaços d'infligir lesions en l'home, algunes potencialment mortals, segons el temps d'exposició, el mecanisme lesiu i la susceptibilitat de la persona que les sofreix.

Això és en especial cert en aigües tropicals, on l'enorme varietat d'espècies ha propiciat un major risc agressiu; però en els nostres mars litorals també és possible trobar éssers de risc lesiu, si bé tan sols en ocasions especials d'època de zel i cria; els animals tendeixen a fugir de l'home.

Distingim quatre mecanismes causals de lesió: per ingesta, per contacte, per picadura i per mossegada.

TOXINES INGERIDES

En les nostres latituds, tan sols hi cap esmentar com a tòxica de forma direc-

Medusa

ta la toxina present a la sang de les morenes; però, en ser una proteïna termolàbil, la simple cocció la desnaturalitza i inactiva. En certes condicions, distingim les produïdes per:

Marisc (cloïsses, escopinyes, ostres)

1. Via (ingestió dels dinoflagel·lats que els contaminen),
2. Toxina (saxitoxina, que és hidrosoluble i termoestable),
3. Síntomes (apareixen als 30 minuts, parestèsies en cara i progressiva paràlisi al tronc i diafragma; tardana: nàusees, vòmits, diarrea i dolor abdominal)
- 4: Tractament, (rentat gàstric, suport respiratori i monitorització).

Aranya

Escòmbrids, (tonyina, verat, bacora)

1. Via (ingestió de peixos en mal estat de conservació)
2. Toxina (histamina i saurina)
3. Síntomes (cefalea, enrogiment facial, sibilacions, taquicàrdia, dolor abdominal, urticària, hipotensió, set, nàusees, vòmits, diarrea i disfàgia)
4. Tractament (rentat gàstric, suport respiratori i circulatori). Antihistamítics i adrenalina per via SC.

LESIONS PER CONTACTE

No existeixen en el Mediterrani esponges o corals que determinin (causin) dermatitis de contacte, però sí nombrosos hidroides (celenteris de les classes escifozoi, cubozou i hidrozou) de tres nombroses famílies: meduses, actínies i anemones, tots ells armats de nematocists, que actuen com autèntiques xeringues que injecten una substància urticant. L'efecte depèn del lloc contactat (més sensible en cara i coll), de l'edat (més sensible en nens, ancians i embarassades) i la tolerància personal, la qual pot estar fins i tot sensibilitzada per contactes previs (anafilaxi).

Escòrpora

Altres animals de contacte irritant: protistes (unicel·lulars que a vegades tenyeixen les aigües), alguns alcionaris i cogombres o "pepinos de mar" (el seu líquid visceral). També alguns hidroides. Els celenteris són els responsables del major nombre de lesions. N'hi ha al món unes nou mil espècies, de les quals unes cent són tòxiques per a les persones.

Meduses: Pelagia, Aurèlia, Rhizotoma, Physalia

1. Via (contacte amb els nematocists dels seus tentacles)
2. Toxina (complex format per polipèptids, enzims i tetramina)
3. Síntomes (dolor immediat, erupció cutània lineal, rampa muscular, febre, calfreds, dolor abdominal, nàusees, vòmits i fins i tot dificultat respiratòria)

Congre

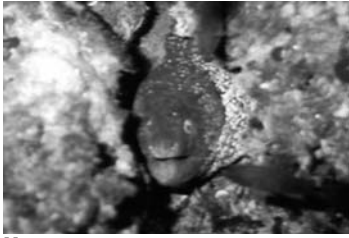
4. Tractament (rentat d'arrossegament amb aigua de mar o vinagre, sense fregar, aplicar amoníac o bicarbonat diluït i crema corticoide. Afaitar. Adrenalina SC si anafilàxia).

Anemones i actínies ("ortigues")

1. Via (contacte amb els nematocists dels tentacles i pòlips)
2. Toxina (laceració superficial, que s'infecta fàcilment)
3. Síntomes (dolor urent, eritema, edema i erupció cutània no lineal, si no a vegades com estrellat)
4. Tractament (rentat d'arrossegament amb aigua de mar, vacuna antitetànica i antibiòtic tòpic)

Eriçó de mar (garota)

1. Via (contacte mecànic)
2. Toxina (pues trencadisses)
3. Síntomes (dolor a la pressió o a la mobilització)

Morena

4. Tractament (extreure les pues aviat. Si s'enquisten, crema emol·lient)

Ictiol, tremolosa, vaca tremolenca

1. Via (contacte o proximitat a la seva àrea de descans)
2. Toxina (descàrrega elèctrica breu però intensa)
3. Síntomes (perill en cardiòpates, embarassades, etc.)
4. Tractament (evitar-ne el contacte i proximitat)

TOXINES INJECTADES

Altra consideració, la de l'autèntica picada, mereixen els "arpons" que tenen diferents peixos i mol·luscs i que, com veritables xeringuetes, inocularen algun tipus de substància tòxica o simplement laceren i estripen els teixits amb ferides anfractuoses, fàcilment infectables.

Milanes i rajades

1. Via (injecció d'un arpo recobert d'una mucositat tòxica)
2. Toxina (termolàbil, toxina que es desnaturalitza per l'acció de la calor)
3. Síntomes (dolor intens i senyals d'isquèmia, salivació, vòmits, diarrea, hipotensió)

4. Tractament (extraure l'arpo, submergir el membre en aigua calenta 50°, analgèsia i vacuna antitetànica)

Traquinids: peixos-aranyes i escorpió

1. Via (inoculació a través de les seves espines, tant dorsals com pèlviques i peribucals)
2. Toxina (termolàbil)
3. Síntomes (dolor intens, edema, eritema, cianosi, vòmits, hipotensió i fins i tot parada cardíaca)
4. Tractament (membre pendent, declivi, submergir amb aigua calenta 50°, infiltrar amb anestèsic local i posar corticoide im. o adrenalina s.c. si reacció).

Eriçó o garota

LESIONS PER MOSSEGADA

Morena, congre, pinta-roja i barracuda són els possibles causants de lesions d'aquesta mena, de gravetat molt variable, però moltes vegades determinada per la reacció de retirada de la mà, la intensitat de l'hemorràgia causada i el tractament inicial.

Tractament recomanat: remarquem: No fer: deixar que sagni la ferida, aplicar alcohol, col·locar el membre declivi, saturar amb punts molt "estètics"... Fer: aplicar un bon torniquet, controlar

Milana

els vasos que sagnen, membre elevat, antisèpsia amb povidona, no suturar (almenys inicialment), embenatge compressiu, cobertura antitetànica i valorar antibiòtics (els més efectius seran els antipseudomonas).

En cas d'amputació de dits:

Recollir-los amb bossa de plàstic amb gel i transportar-los a l'hospital per a una possible reimplantació.

Les infeccions marines poden ser causades per: bacteris, microbacteris i protozous.

Barracuda

Tot el que precedeix és un interessant i acurat treball de la doctora, metge de família, Helena Estopà Pujol i de l'infermer del SEM Catalunya Jorge Orduña Casado, aparegut pel març del 2009 a la revista "MAR", traduït i reduït en part per Carles Maristany.

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal d'anxoves i aperitius selectes

Selecció de productes per a grans paladars

Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port del Masnou

93 555 48 22 - 659 351 350

UN ALTRE CIM: EL PUIGMAL

Per Jaume Boadella

El Puigmal és un dels cims més emblemàtics de Catalunya. La seva anomena da és ben merescuda per diversos motius; la seva notable alçada de 2913 metres, l'entorn espectacular i la proximitat del santuari de Núria fan que només la menció del Puigmal evocui immediatament l'esforç del muntanyenc i l'espiritualitat latent de les persones.

Els dillunaires del Masnou ens proposem regularment fer algun cim a l'abast de les nostres possibilitats (la mitjana d'edat és de 66 anys). Ja n'hem assolit uns quants: el Canigó, Pedraforca... tots tenen el seu encant, ja sia pel seu valor simbòlic o per l'espectacular silueta d'aquests gegants. Aquest any havíem decidit fer el Puigmal i amb aquest propòsit ens reunirem de matinada a Queralbs, uns venien de Barcelona: en Jaume Boadella, en Marià Aran i l'Ernest Aguilar; uns altres venien de Camprodon o de Campelles: en Joan Casals, en Víctor Domingo, en Jaume Grané, en Josep Ramon i l'Antoni Busquets.

Bé, un tram més amb cotxe fins a Fontalba i comencem a caminar. A la mitja horeta fem un mos i cap amunt, a estones enmig de la boira o bé amb un cel cobert que augura pluja abundant. No som els únics a pujar; quan la visibilitat ho permet, observem els més matiners com puntets menudíssims a centenars de metres per sobre nostre. Altres, els més atlètics, ja baixen esperitats com si els empaités el sastre. I uns altres, més avall, van resseguint els nostres passos i escurçant distàncies, ferint el nostre orgull ja que els anys no passen en va. Per fi, un crit del capdavanter: Ja la veig!; la creu del Puigmal es perfila en el cim arrodonit i desapareix tot seguit enmig de la boira.

Ja hi som. Ens afanyem a desplegar l'estendard de Gent del Masnou. Pot ploure. Fem les fotos de rigor i cap avall directes cap al Santuari. Abandonem els plans de baixar per altres indrets més agosarats i prenem el camí més ràpid. Més val no confiar en la sort dels dillunaires, la que diu que no ens plou mai en dilluns. Cap avall, ara amb l'impermeable ara sense; el temps no s'acaba de decidir, però se'n prepara

una de grossa. A mig camí un respir per esperar els companys endarrerits. El cel obre una clariana de sol perquè confiadament puguem menjar tranquils, això sí només una estoneta; un tro ressona per indicar-nos que la treva s'ha acabat i comença de nou la incertesa. Som-hi que és tard i vol ploure.

El Santuari de Núria i el seu entorn espectacular ens reben en silenci. Només un guarà i el seu fill avorrits de tanta calma se'ns acosten amb aquella mirada intel·ligent que fan els ases quan demanen una carícia o un tros de pa. Ambdues coses obtenen; carícia, pa i una d'extra: una fotografia de conjunt. Us podem assegurar que no són els més rucs que hem trobat pels camins d'aquesta vida.

Al cap d'una estoneta arriba en Jaume Grané fatigat i cruixit, vigilat de prop pel company Marià Aran. Prenem un refresc i plegats enfilem el camí, ara amb telecabines, cap a l'Alberg del Pic de l'Àliga, que ens acollirà durant la nit. La Verge de Núria, que vigila els nostres passos, avisa sant Pere que ja pot descarregar, ja estem sans i estalvis. La pluja continguda del dia cau a dojo mentre sopem. Una xerradeta i a dormir.

L'endemà toca camí de tornada, però abans la Verge de Núria ens espera. Ens ha donat hora de visita ja que no hi ha ningú més, només nosaltres plens de buit i silenci, ens arreple-guem al voltant d'aquella ingènua forma de fusta que algun pastor va tallar amb les mans rudes però amb el cor tendre. Aquesta imatge aplega esperances, pors, dolors... la gent s'acosta i prega. Som humans i tots estem fets de fusta com la imatge, però també d'esperit, que ens mou i agermana. L'olla i la campana,

simbols de Núria, ens donen l'oportunitat de recordar els nostres millors desitjos.

Ja de camí cap a Fontalba fem la darrera visita a sant Gil, patró dels pastors. El Santuari es desdibuixa al nostre darrere per la distància i la broma. Un senderol pel mig del bosc ens mena cap al misteri i l'encant de la boira. Només les nostres veus i el xiulet del cremallera semblen reals i fiables, la resta són siluetes que parlen mimetitzades amb el paisatge liquat i llefciscós. Ara sí que plourà. Impermeables a punt... dos-cents metres més i ja ens fan nosa, la pluja no es decideix. Ja veiem els cotxes a l'esplanada fidels a l'espera, intactes i nets de la pluja de la nit. Poc després ens retrobem amb en Jaume Grané a Queralbs, que gràcies al cremallera ens ha guanyat la partida i ha arribat abans, ja que les cames l'impedien de fer-ho a peu —Ha plogut a bots i barrals! —és el primer que ens espetega...; nosaltres només quatre gotes mal comptades..., gràcies, Verge de Núria!

Ja a la vall del Freser fem una darrera ullada al massís del Puigmal. Estem contents ja que hem aconseguit els objectius, fer el cim i passar unes bones estones tots plegats com quan érem minyons. El nostre pensament vola un cop més cap a les alçades sobiranes per acomiadar-se mentre mussitem, com si fos una pregària, el poema èpic de mossèn Cinto:

**Lo vell Puigmal
d'espallla rabassuda
és l'arx d'aqueixa
altiva fortalesa
que en set-cents anys
lo sarrai no ha presa.**

El Masnou dissabte 19 de setembre a les 8,30 del vespre a la plaça d'Ocata

Hi actuaran

**Cor Euskalhiria (País Vasc-Catalunya) Els Panxuts (Palafrugell)
Borinquen (El Masnou)**

En cas de pluja o mal temps es farà a can'Humet

Ho organitza:

Sons
Associació Musical
EL MASNOU

Ho patrocina:

 Ajuntament del Masnou

Hi col·laboren:

pefit **café**

 VEREMA AUTOS SL

 Portes i automatismes Enric, sl

PASTISSERIA - BOMBONERIA miquel

Estampats Arenas, s.l.

matalasseria
Grau

VERMUT CISA

CAN RAC

J. Ramón
Sastreria Camisera

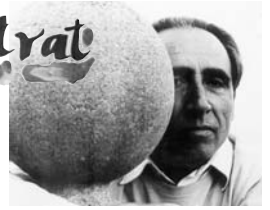
ESTUDI MUSICAL
Carmen Amo Iorra

 Taller de publicitat

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)

Músic, pintor i ceramista

Nyap – Nyaufar - Oasi

Nyap- Cosa mal feta, no gens reeixida, particularment tractant-se d'obres d'art. Bunyol, disbarat.

I per què solament en obres d'art?; per què no en altres coses com la política, la religió, etc.? També se n'hi fan de nyaps... i grossos.

Nyaufar- Aixafar, abonyegar, trepitjar els raïms.

Bona feina poc higiènica si es tenen els peus bruts, però sempre val més això que aixafar, abonyegar o trepitjar tota una nació com manta vegada s'ha fet.

Oasi- Clap de terra fèrtil i verdejant que es troba enmig d'un desert d'arena // Lloc de descans després de moltes penes i fatigues.

Ambdues coses són belles, ideals i beneficioses.

Exposicions

Fins al 18/9

"CENTENARIS DE LA SETMANA TRÀGICA I DEL Vè CONGRÉS D'ESPERANTO"

Del 19/9 al 16/10

Ceràmiques de Joan Comellas

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 7 a 9 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dime. 9 de setembre Dime. 14 d'octubre

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

*Donar-ne una mica
és donar molt.*

**Diumenge 4 d'octubre de 10 a 14,
al local social de Gent del Masnou**

La punta de la llengua (5)

Per Esteve Pujol i Pons

En català tenim paraules generalment negatives, però que en certes frases tenen sentit afirmatiu.

Pensem en: QUE HI HA NINGÚ? = **QUE HI HA ALGÚ?**

SI HI HA NINGÚ, QUE SURTI = **SI HI HA ALGÚ, QUE SURTI.**

QUE TE'N QUEDA GENS? = **QUE TE'N QUEDA UNA MICA?**

SI TE'N QUEDA GENS, DÓNA-ME'N. = **SI TE'N QUEDA UNA MICA, DÓNA-ME'N.**

QUE HO HAS VIST MAI? = **QUE HO HAS VIST ALGUNA VEGADA?**

SI HO HAS VIST MAI, HO RECONEXERÀS. = **SI HO**

HAS VIST ALGUNA VEGADA, HO RECONEXERÀS.

QUE DIUS RES? = **QUE DIUS ALGUNA COSA?**

SI DIUS RES, ET DESCOBRIRAN. = **SI DIUS ALGUNA COSA, ET DESCOBRIRAN.**

QUE L'HEU TROBAT ENLLOC? = **QUE L'HEU TROBAT EN ALGUN LLOC?**

SI L'HEU TROBAT ENLLOC, DIGUEU-M'HO. = **SI L'HEU TROBAT EN ALGUN LLOC, DIGUEU-M'HO.**

... ..

Com veieu, això passa amb les paraules **NINGÚ, GENS, MAI, RES, ENLLOC** en frases interrogatives i condicionals.

Festes de la verema Alella 2009 11, 12 i 13 de setembre

Caves

Brut Nature Reserva
Brut Nature
Brut

Roura

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

Vins

Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo" ·
"Sauvinyong blanc"
Negre
Coupage
Tres ceps reserva
Merlot reserva

SIGNAT

BRUT NATURE · BRUT RESERVA · BRUT

Escultor Llimona s/n Alella Tel 93 540 34 00

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

SUBMINISTRAMENTS PER A LA CONSTRUCCIÓ

Distribuïdora en gres i ceràmica:
Saloni, Aparici, Gres catalan, Gres Breda,
Porcelanatto, etc.
SANITARIS - AIXETES

Magatzem al Masnou
Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
Tel. 93 555 81 56

Magatzem i oficines Alella
Riera Principal, 48-50
Tel. 93 555 97 53
Fax. 93 555 95 96 · Alella

Exposició
Escultor Llimona, 9
Tel. 93 540 37 69
Alella

Restaurant

DURAN

(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

laBotigadel DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

**DIGUES ADÉU A L'ESTIU
I REP LA TARDOR AMB UN BON
ÀPAT. *I que te'l serveixin!***

R E S T A U R A N T

PETIT CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA · MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Mas Vell
RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Prat de la Riba, 9 · T 93 555 20 03/75 11 · El Masnou

Arran de sòl

Per Pledebuit

Es diu que a l'estiu tota cuca viu; però més que viure, a totes les cuques, tant si som de quatre potes com de les de dues, el que fem és voltar. Als de dues us agafa, fins i tot, una mena de frisança. Per veure món, com deia en Capri.

Jo tampoc no me n'escapo. Vaig sortir i, tot fent parada i fonda (mai més ben dit) amb la meva companya, i mentre esperàvem les viandes, vaig prendre nota del que veia i escoltava. Això: "En una cruïlla de camins, els hostals, són una mostra rica i curiosa del tarannà d'un país o, on pots copsar un variat mostrari de gent.

En una de les taules de la fonda hi ha un matrimoni clàssic. L'home es pensa que mana, i qui mana és la dona.

En una altra, tres homes sols, tenen entre els setanta/vuitanta anys, i encara fan negocis. Són del terròs, un entre un "meca-gumdeu" i un "hòstia", explica aventures boletaires. Després d'un "collons" para, li sona el mòbil. Pel que diu i com, queda a trobar-se amb el seu interlocutor per a una venda de "paia".

En una tercera taula, un altre matrimoni típic, dels que quan arriba el servei (forà, és clar) canvia el "xip" i xerra en llengua forana (oh nois, ells són molt educats!). Bé, tot no, ja que els noms dels plats que encomanen, els diuen en el "pus bell catalanesc del món", i la "pobra noia" els entén; però ells, pobrets, de tan servils, no se n'adonen.

La noia en qüestió, tot i no parlar la nostra llengua, ho entén tot perfectament. Ho he comprovat dient-li-ho tot en català, pràcticament acadèmic. Sense problemes.

Hi ha una taula amb una parella forana. No sé si de vacances o dels qui viuen aquí d'anys i panys, però que no baixen del ruc. O potser són rucs?

La guinda la posa una taula amb dos homes sols, aquests de mitja edat. Se'ls veu somrients, afables, contents. Com dues criatures sense els pares, a colònies. Són dos clergues. No en sé el grau o l'orde, si és que són de convent. Aquests són del país i de pedra picada. Arriba la mossa i ells no canvien d'idioma i s'entenen. En el bon sentit.

Al menjador del costat, més casolà, hi dinen homes sols, segurament obrers, que estan treballant fora de casa. En aquest menjador hi ha una TV. Per sort, la nostra.

Aquests hostals o fondes de la Catalunya muntanyenca són una delícia. Hi pots veure un variat mostrari social. Llàstima que els seus propietaris, molts, tenen un concepte d'estar al dia molt "sui generis". Ho fan "arranjant-los", és un dir, ja que sovint ho fan posant "terrassos" al terra i plaques de guix al sostre, i a les parets llatges de plàstic.

Llàstima, ja que des de les finestres es pot contemplar un bonic i antiquíssim pont romànic. Pont que, si pogués parlar, ens contaria qui hi ha passat, cap on anaven, d'on venien, i vés a saber quins afers duïen entre mans. Per aquest, segurament hi havia passat el comte Arnau. Potser alguna abadessa llicenciosa. Segurament més d'un bandoler. Potser més d'un exèrcit invasor. Vés a saber!

Bé, ara, quasi tothom ja deurà haver tornat a la feina. La mainada a escola, i els iaies a voltar, i menjar, sobretot.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

Fideuà de sípia i gambes

Ingredients per a 4 persones:

600cc de fumet de peix. 200 g de fideus del núm 1
1 ceba. 3 tomàquets de pera. 3 grans d'all
3 ametlles. 3 avellanes. 100cc d'oli de girasol
200 g de sípia, tallada en anelles primes
15 gambes (segons butxaca), caps i cues separats

Elaboració:

Picar un gra d'all. Fregir-lo en l'oli de girasol molt suaument. Quan estigui daurat, afegir-hi els fideus i remenar-los fins que estiguin rossos.

Escórrer i reservar-ho.

En una paella que pugui anar al forn fregim els caps de les gambes en 25 cc d'oli d'oliva. Retirem els caps i en aquest mateix oli fem un sofregit amb la ceba i el tomàquet. Afegir-hi els calamarsets i deixar suar fins que estiguin tendres (uns 5 minuts).

Arrencar a foc fort la paella; hi tirem els fideus i, quan estiguin ben calents, els mullem amb el fumet de peix que prèviament s'ha fet bullir. Remenar ràpidament i afegir-hi les cues de gambes i la picada d'ametlles, avellanes i all.

Tornar a remenar i fornejar 4 minuts a 200°.

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

XXXVIII Curs de Balls de Saló Setembre-desembre 2009

del 25 de setembre al 18 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22.30

**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox, pas
doble, mambo, etc...**

Preu parella soci: 75 € no soci 85€ Places limitades.

Inscripcions i informació a partir de primers de setembre: a

Gent del Masnou Dr. Agell, 9 de 6 a 9 del vespre.

93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda **API**

de pisos, cases i rústiques. Propietat
horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

La Bandera

Amb el nom de les Quatre Barres o les Barres catalanes denominem el senyal heràldic que constitueix l'escut català, origen d'una de les banderes actuals més antigues d'Europa. Una llegenda atribueix la institució de l'escut a l'emperador franc Lluís el Piadós, que va viure al segle IX. L'emperador hauria dibuixat sobre l'escut daurat del comte de Barcelona Guifré el Pelós les barres vermelles amb quatre dits mullats en la sang del comte, ferit en la batalla contra els normands i en defensa victoriosa de l'emperador franc.

La primera mostra de l'existència de l'escut català és un segell del comte Ramon Berenguer IV de Barcelona, corresponent a un document provençal de l'any 1150. Així doncs, les armes personals del comte es van convertir en les armes de la dinastia catalana i, finalment, en la bandera catalana.

La Mancomunitat de Catalunya va prendre les Quatre Barres com a emblema oficial.

Durant la Dictadura del general Primo de Rivera (1923-1930), la bandera catalana va ser prohibida i la seva exhibició, perseguida per les autoritats.

La Generalitat de Catalunya, durant el període republicà, va tornar a declarar-la com a bandera oficial. L'Estatut Interior de Catalunya del 1933, establia en el seu article 4t:

“La bandera de Catalunya és la tradicional de quatre barres vermelles en fons groc”.

També durant el període franquista (1939-1975) l'exhibició de la bandera de les Quatre Barres tornava a ser prohibida a Catalunya, però no desaparegué mai el seu ús clandestí.

Les diades nacionals de 1976, 1977 i 1978 es van caracteritzar per milers i milers de banderes catalanes que voleiaven arreu de Catalunya.

L'Estatut d'Autonomia del 1979 recull el mateix article establert el 1933.

Des de la instauració de la democràcia i de l'autonomia, el poble català ha anat recuperant la bandera i la identifica plenament com el símbol de la seva nació.

